VERSCHIJNT OM DE VIER WEKEN

TIENDE JAARGANG — No. 6 — 2 OCTOBER 1954

WERKEND NEDERLAND

ORGAAN VOOR DE ARBEIDERSKLASSE

Uit de inhoud

Pag. 2. „De Zaan" in strijd voor beter bestaan.
Pag. 3. Antwoord op Troonrede en Milioenennota.
Pag. 4. Geen Amerikaanse bezetting.
Pag. 5. Werkende jeugd confereerde!
Pag. 6. In het hart van van Europa ....
Pag. 7. Vragen en Meningen.
Pag. 8. De waarheid over het „Vluchtelingen-probleem".

Int. Instituut
Soc. Geschiedenis
Amsterdam

REDACTIE: DAGELIJKS BESTUUR DER E.V.C. - VONDELSTRAAT 54 - TELEFOON 84315 - 88168 - 86131 - AMSTERDAM - WEST

Ervaringen uit de jongste loonstrijd

DAT de 6% loonsverhoging niet uit de lucht is komen vallen, maar het resultaat is van de loonstrijd in de bedrijven, ligt er om zo te zeggen „dik boven op".

Dat de EVC de stuwende en organiserende kracht in deze strijd is, daar heeft zelfs de Volkskrant geen twijfel over laten bestaan. Op 8 September j.l. schreef het dagblad van Romme:

„Welnu: nadat aan de tunnelbouw te Velsen het werk practisch geheel stop kwam te liggen, ging gisteren ook de Amsterdamse haven plat. Voor één dag. En zo de EVC haar zin krijgt, blijft het daar niet bij." De leidende rol van de EVC was ook de arbeiders duidelijk, want vele honderden traden tot de EVC toe.

DE loonacties die vele arbeiders verhogingen van 10% of zoals de kolenwerkers in Amsterdam *f* 7,50 per week hebben opgeleverd en die tenslotte leidden tot de algemene, niet verplichte, 6%, kan de EVC zonder overdrijving op rekening van haar streven schrijven.

Ere wie ere toekomt.

Dit is echter geen reden om van overdadige trots naast de schoenen te gaan lopen. Immers het is de hoofdtaak van de vakbeweging — en dus ook van de EVC — om de arbeidersbelangen zo krachtig en doeltreffend mogelijk te schermen.

En aangezien onder die belangen een redelijke en stijgende koopkracht gerekend moet worden, is loonstrijd geboden vooral waar de prijzen blijven stijgen.

Het bijzondere hierbij ligt niet bij de EVC indien ze deze strijd voert, maar bij die vakbonden, waar men alles doet om de arbeiders van de strijd af te houden en dan nog denkt dat dezen dit als maar blijven slikken. Er is nog een reden waarom ons bescheidenheid past. Want wie van ons zou ronduit durven zeggen dat nu het grootst mogelijke resultaat is geboekt?

De resultaten van de strijd zijn een afspiegeling van onze sterke, maar ook van onze zwakke kanten. Door de zwakke kanten te kennen, is het mogelijk deze op te heffen en zo de strijd voortdurend te versterken. De resultaten zullen er nog beter door worden! Ook de onverplichte 6% loonsverhoging is het resultaat van onze sterke en zwakke zijde in de strijd. Was de strijd zwakker gevoerd dan was er geen 6%, maar minder of helemaal niets uit de bus gekomen. Dan hadden de „onderhandelingen" in de Stichting van de Arbeid nog wat voortgeduurd.

Wie herinnert zich niet de uitspraken uit ondernemerskringen, dat 2 à 3% „voldoende" zou zijn om de stijging van de prijzen op te vangen. En weet niet ieder, dat het in de bedoeling lag om gelijk met loonsverhoging een nieuwe huurverhoging te doen ingaan? Hadden vele ondernemers niet het oog gericht op maximaal 5% waarbij z.g. inbegrepen een deel van hun gestegen welvaart?

De strijd heeft het hun zeer moeilijk gemaakt, de arbeiders minder dan 6% te betalen.

Lees wat de secretaris van het NVV — Ad Vermeulen — in zijn kaderblad schrijft:

„Met de overeenstemming over 6%, hebben wij eindelijk het magische getal 5 overschreden. Het was langzamerhand zo, dat wat er ook aan studiemateriaal op tafel kwam, hoe er ook onderhandeld werd, het getal 5 uit de bus kwam en wij kunnen ons voorstellen, dat men zich wel eens afgevraagd heeft of al dat onderhandelen en studeren wel zin had als het tóch op 5% moest uitdraaien."

Volgens Ad Vermeulen nam dus geen arbeider „de bestudering" van het loonvraagstuk in de Stichting van de Arbeid meer serieus. Tenminste daar komt zijn uitspraak op neer.

Maar waarom met 6% „de eer gered" en niet bijv. met 4%? 't Zou voor de ondernemers veel voordeliger zijn geweest en 't is bekend, dat die op elke procent zitten als de bekende bok op de haverkist.

Niet het „studiemateriaal" heeft dus de 6% gebracht, maar de actie!

WAS de strijd krachtiger geweest dan zouden de ondernemers en de regering zeker tot een hoger percentage voor de algemene loonmaatregel gedwongen zijn.

Er waren echter enkele zwakke punten in de acties waardoor de groot-ondernemers gelegenheid kregen er voorlopig met 6% af te komen. Zo moet worden vastgesteld, dat een groot aantal beslissende bedrijven in de loonstrijd zijn achtergebleven.

Grote bedrijven, duizenden arbeiders omvattende metaalbedrijven, textielbedrijven, levensmiddelenfabrieken e.d. kwamen niet tot georganiseerd optreden ondanks de deining en beroering over het loonvraagstuk die zich ook dáár van de arbeiders meester maakte of reeds lang had meester gemaakt.

Als bijv. de Hoogovenarbeiders de strijd voor hun sinds jaren levende eis van verbetering van het loon zouden hebben aangepakt, zou dat niet alleen hun eigen loon doch ook de algemene loonbeweging en het resultaat daarvan hebben beïnvloed.

Zo kan het onmogelijk toevallig worden genoemd, dat het advies van de Stichting van de Arbeid voor betaling van 6% na snel beraad af kwam op het moment, dat de havenarbeiders zich na een 24-uur-staking opmaakten voor verdere strijd en ook de arbeiders van de Ned. Dok en Scheepbouw Mij. (NDSM) besloten hadden tot het houden van een massale vergadering voor 10% loonsverhoging, als inzet van hun actie.

Voor metaalbedrijven als Wilton en Werkspoor of een bedrijf als bijv. textielfabriek van v. Heek met 1500 man in Twente enz. enz. geldt dat niet minder. Wij willen geenszins beweren, dat in deze of soortgelijke bedrijven stakingen geforceerd hadden moeten worden, dat zeker niet.

Maar dat een tekort aan activiteit van de EVC in die massabedrijven, ondanks zijn grote ledentallen en nog grotere invloed, oorzaak is dat niet op één of andere manier georganiseerd is opgetreden, kan niet worden ontkend.

Er is nog een belangrijke opmerking over de huidige loonstrijd te maken. Zoals de rechtse leiders van het NVV steeds beweren, dat niet de strijd van de arbeiders, maar de conferentie-tafel over de loonhoogte e.d. beslist, zo houden de trotskisten in het Rotterdamse OVB niet op om te vertellen, dat daar waar de strijd niet is tegen te houden deze „steeds kort" moet duren.

„Korte, krachtige en onverwachte stakingen van hoogstens 24 uur" zeggen deze „link(s)e" helpers van de ondernemers „zijn het beste".

In een artikeltje in hun blad Nieuwe Strijd, over de actie van de classificeerders, werd de stakers verteld, dat het OVB-bestuur „weliswaar niet in de koffiedik kon kijken", maar dat het daarom evengoed van mening was dat de staking bij Junius er slecht voor stond,

(Vervolg op pag. 2)

Verklaring van de Eenheidsvakcentrale

ALLE LONEN KUNNEN DIRECT MET 6 pCt OMHOOG!

NA het advies van de Stichting van de Arbeid heeft de regering besloten toestemming te geven om de lonen en salarissen met 6 procent te verhogen.

Van vele zijden tracht men te bewijzen, dat deze loonsverhoging NIET het gevolg is van actie en strijd van de arbeiders.

Te snel ontkennen, is kleur bekennen

Nadat anders de lonen jaren achter de verhoogde prijzen aankwamen en vele maanden van „onderhandelen" hieraan vooraf gingen is **nu** binnen 10 maanden 6 procent loonsverhoging tot stand gekomen. Dat kwam niet vanzelf.

Door actie en staking hadden de arbeiders reeds in tientallen bedrijven de **loondictaten** doorbroken en een loonsverhoging van 6 tot 15 procent bevochten.

De stakingen o.a. in de Rotterdamse en Amsterdamse haven, bij de tunnelbouw te Velsen, van de electriciëns en de loodgieters, de classificeerders en in vele metaalbedrijven, alsmede de actie van het spoorwegpersoneel, hebben er toe geleid, dat deze nieuwe loonronde snel tot stand kwam.

Deze acties werden eensgezind gevoerd doordat de EVC-ers en NVV-ers zich niet langer lieten verdelen.

De 6 procent loonsverhoging is dan ook een rechtstreeks resultaat van de eenheid van actie.

Niet verplicht.

Het hoofdbestuur van het NVV heeft zich neergelegd bij het standpunt van de grote ondernemers en de bestuurders van de KAB en CNV de 6 procent niet verplicht te stellen.

Een aantal ondernemers trachten hiervan gebruik te maken door geen of minder dan de toegestane loonsverhoging te betalen.

Dat mag niet gebeuren.

Het niet verplicht stellen van deze loonronde is in wezen een eerste stap op de weg naar de zgn. vrije loonvorming. Het NVV en de EVC hebben zich indertijd hiertegen resoluut uitgesproken. De leiders van de confessionele vakbonden ondersteunen evenwel het drijven van de ondernemers naar hun „vrije loonvorming".

De arbeiders in het NVV en de EVC moeten in de bedrijven thans iedere poging van de grote ondernemers om hun vrije loonpolitiek toe te passen met kracht van de hand wijzen en eensgezind opkomen voor de uitbetaling van de 6 procent loonsverhoging in **alle bedrijven** en aan **alle loontrekkenden.** De 6 procent moet worden betaald boven de thans verdienen lonen.

Wanneer het nodig is, zal dit met het wapen van de staking moeten worden afgedwongen.

Geen langer uitstel.

De regering wil de loonsverhoging niet eerder dan op 1 October laten ingaan en vooraf daarover per bedrijfstak laten onderhandelen. Dat komt neer op een zo lang mogelijk verschuiven van de loonsverhoging.

De secretaris van het NVV, A. Vermeulen, heeft verklaard, dat 20 September de datum is, waarop de verhoging kon ingaan. Welnu, waarom later? Waarom langer gewacht?

De prijsverhogingen hebben ook niet gewacht. De arbeiders kunnen evenmin wachten. Het leven is duur genoeg. Vandaar dat de EVC op het standpunt staat, dat de loonsverhoging onmiddellijk moet ingaan. Zij beschouwt daarbij de 6 procent als een minimumloonsverhoging. Ook voor de ouden van dagen en de sociaal gesteunden, wier positie met de dag moeilijker wordt, is onmiddellijke verhoging van de uitkeringen noodzakelijk.

In vele bedrijven en bedrijfstakken zijn tussentijdse loonsverhogingen door actie afgedwongen. Verdere loonsverhoging is dan ook bereikbaar als daarvoor de strijd in het bedrijf wordt georganiseerd. Het eensgezind optreden van NVV- en EVC-kaders en -leden is de belangrijkste voorwaarde om hierbij succes te behalen.

Geen prijsstijgingen.

De loonsverhoging mag niet opnieuw achterhaald worden door prijsverhogingen.

Dat is ook niet nodig.

De prijzen van buitenlandse grondstoffen zijn gemiddeld met 15 procent gedaald. De fabrikanten maken grotere winsten. Ook met méér dan 6 procent loonsverhoging behoeven de prijzen van de meeste en belangrijkste levensbenodigdheden niet te stijgen. Om prijsstijgingen te verhinderen dient een prijzenstop aan de bron van de productie te worden ingesteld.

Loonsverhogingen zijn geen oorzaak van de prijsstijgingen. Wat in de prijzen wordt doorberekend zijn de verder stijgende bewapeningsuitgaven.

Wanneer de prijzen opnieuw stijgen is dat een gevolg van de regeringsplannen om in ons land Amerikaanse troepen te legeren op kosten van ons volk en van de zucht naar steeds hogere winsten van de ondernemers.

Arbeiders van Nederland.

Het bestuur van het NVV heeft niet gevraagd hoeveel, naar het oordeel van de leden van het NVV, de loonsverhoging moest bedragen. De leden van deze organisatie hebben evenwel gezamenlijk met de overige arbeiders in het bedrijf de strijd voor meer loon en welvaart georganiseerd.

Op deze weg moeten de arbeiders doorgaan!
Steeds sterker moet de eenheid worden gesmeed!
Krachtig moet worden gestreden voor een verkrijgen van een loonsverhoging met een minimum van 6 procent;
voor een prijzenstop:
voor vrede en welvaart.

HET VERBONDSBESTUUR
VAN DE EVC
Vondelstraat 54, A'dam.

23 September 1954.

De Zaanstreek in de strijd voor een beter bestaan

DE arbeiders, werkzaam in de Zaanse industrieën en bedrijven, hebben in de loonstrijd van de afgelopen maanden een belangrijk aandeel gehad en in vele gevallen goede resultaten bereikt.

Zij hebben daarmede getoond, niet minder strijdbaar te zijn dan de arbeiders in andere industriecentra van ons land.

De **Zaandamse bootwerkers** hebben door actie, waarbij het tot een korte staking kwam, een loonsverhoging van 5¾% bereikt.

De arbeiders werkzaam bij **Simon de Wit** bereikten 10% loonsverhoging waarvan 7% direct uitbetaald en 3% wordt gespaard.

Bij **Sabel** werd een loonsverhoging van *f* 3 bereikt.

Op de oliefabriek **De Vrede te Knollendam** dwongen de arbeiders loonsverhogingen van *f* 3,50 tot *f* 4,50 af.

De arbeiders van de technische dienst van **De Bijenkorf te Koog a.d. Zaan** bereikten in eensgezind optreden een verhoging van hun prestatie-toeslag, voor de meesten van hen van 4 à 5 gulden.

In de productie-afdelingen van de **Ver. Blikfabrieken te Krommenie** komt het in toenemende mate tot geschillen over de lonen vooral als gevolg van de ingevoerde werkclassificatie.

De arbeiders van de technische dienst van dit bedrijf hebben de werkclassificatie, die per 1 Juli j.l. ook bij hun zou worden ingevoerd, afgewezen en tot heden toe buiten de deur weten te houden.

Bij Verkade zijn door de directie veel kosten besteed aan de invoering van een Merit-Rating systeem, waarvoor een duur tariefbureau was ingeschakeld. Toen de bakkers in de ontbijtkoekafdeling een week onder dit systeem hadden gewerkt, verscheurden zij hun tariefbriefjes en deelden de ontvangen premie gelijk op. Zij wezen de Merit-Rating af en bereikten een vaste minimum-toeslag.

Deze voorbeelden van gevoerde strijd kunnen met vele worden aangevuld; van de arbeiders van **Pieter Schoen te Zaandam,** die in de kogelmolenafdeling hun ploegentoeslag van *f* 2,50 op *f* 4 wisten te brengen; van de houtwerkers bij **Dekkers Houthandel te Zaandam,** die de lonen voor jeugdige arbeiders omhoog wisten te voeren en van de meisjes van de beschuitband van **Hille,** die door staking op 5 Mei een halve vrije dag verkregen.

IN alle gevoerde acties waarin resultaten voor de arbeiders werden bereikt, werd opnieuw bewezen dat de beslissende factor voor dit resultaat de eensgezindheid in het optreden is. Als voorbeeld daarvan mag zeker het resultaat bij de **Bijenkorf** gelden, waar de gestelde eisen door leden van de EVC en het NVV werden besproken en gemeenschappelijk werden gesteld.

Ook in andere bedrijven neemt dit overleg toe zoals in de technische dienst van de **Verblifa** waar de arbeiders tot gemeenschappelijke vergaderingen kwamen.

Maar tevens bleek dat het vertrouwen in de EVC belangrijk toenam en in verschillende gevallen, zoals bij de biskwiefabriek **Vicomte te Westzaan,** werd de actie gevoerd en tot een goed resultaat gebracht door de voorlichting en leiding van onze organisatie.

Dit kwam ook tot uiting bij verschillende kortgeleden gehouden kernverkiezingen. De kernvoorzitter van de **Oliefabriek De Vrede** moest periodiek aftreden en stelde zich herkiesbaar. Deze kameraad is lid van onze organisatie. Door de, toen nog samenwerkende Uni-organisaties werd een poging gedaan om hem te wippen. Een KAB-lid werd bereid gevonden zich als tegen-candidaat te laten stellen. Met overgrote meerderheid van stemmen kozen de arbeiders echter hun oude voorzitter, de EVC-er, opnieuw.

Bij de machinefabriek van **Holleman** werd bij de kernverkiezingen eveneens gepoogd om de EVC-ers kwijt te raken, maar ook hier beslisten de arbeiders anders en werd de oude kern, die het vertrouwen van de arbeiders had, herkozen.

Meer en meer, dat blijkt uit deze en nog vele andere voorbeelden die wij wegens gebrek aan plaatsruimte niet allen kunnen noemen, worden de pogingen die de reactie ook in de Zaanstreek deed om onze organisatie en onze leden in het isolement te brengen teniet gedaan. Steeds duidelijker blijkt dat het samengaan met andere arbeiders, in het bijzonder met leden van het NVV, in de Zaanstreek meer mogelijk wordt en dat dezen in strijdbaarheid voor niemand onder doen. Dit werd kort geleden nog eens duidelijk onderstreept door de arbeiders van de technische dienst aan de **Mercurius te Wormerveer.** De hoofdbesturen der Unie-organisaties voeren reeds lange tijd loonbesprekingen met de directie van dit bedrijf over kleine wijzigingen in de uurlonen van 1 tot 4 cent. Het gerek van deze besprekingen begon de arbeiders danig te vervelen. Op voorstel van een aantal leden van de KAB en het NVV werd daarom besloten om, ten einde de besprekingen kracht bij te zetten en tevens tot uiting te brengen dat de voorgestelde bedragen veel te laag waren, een uur te staken.

OOK bij de actie voor solidariteit met de stakende arbeiders kwam tot uiting hoe de NVV-ers over de loonstrijd denken. De Zaandamse bootwerkers, aangesloten bij de CBTA (NVV) brachten in 4 weken bijna *f* 450 bijeen voor de tunnelarbeiders.

Hieruit spreekt vanzelf dat de perspectieven voor ons werk en onze organisatie in de Zaanstreek zeer groot zijn.

Het voorbeeld dat door de arbeiders in verschillende bedrijven is gesteld, moet onder onze leiding elders worden nagevolgd, n.l. de eisen met de anders-georganiseerden bespreken. Door onze kaders in de Zaanstreek moet in het bijzonder aandacht worden besteed aan gesprekken met NVV-leden. Op de bedrijven dienen de grieven en looneisen gezamenlijk besproken te worden. Daardoor zullen ook de ledenvergaderingen van het NVV een strijdbaarder karakter krijgen zoals bewezen werd in een ledenvergadering van de ANMB (NVV-metaal) te Wormerveer, waar de NVV-leden, werkzaam in de technische dienst van de Verblifa zich zeer positief uitspraken tegen de werkclassificatie en de houding van een hoofdbestuurder scherp veroordeelden.

Op die wijze zet de breuk met de confessionele organisaties zich door in de richting van samenwerking met de EVC welke door zeer vele NVV-leden wordt gewenst.

Een ander perspectief is de grote mogelijkheid om de EVC zelve belangrijk te versterken met nieuwe leden. Hoewel ons ledental, ook in de Zaanstreek, zich uitbreidt, kan hier toch maar zeer ten dele gesproken worden van een campagne van ledenwerving. Hoe eenvoudig het soms is, wordt bewezen door het feit, dat op onze kantoren te Zaandam en Wormerveer tijdens advies-uren in één week 6 nieuwe leden werden ingeschreven. Het aantal ongeorganiseerden, vooral onder de fabrieksarbeiders, is nog zeer groot. Daarom moet de ledenwerving op elke bestuurs- en ledenvergadering in de Zaanstreek een punt op de agenda zijn.

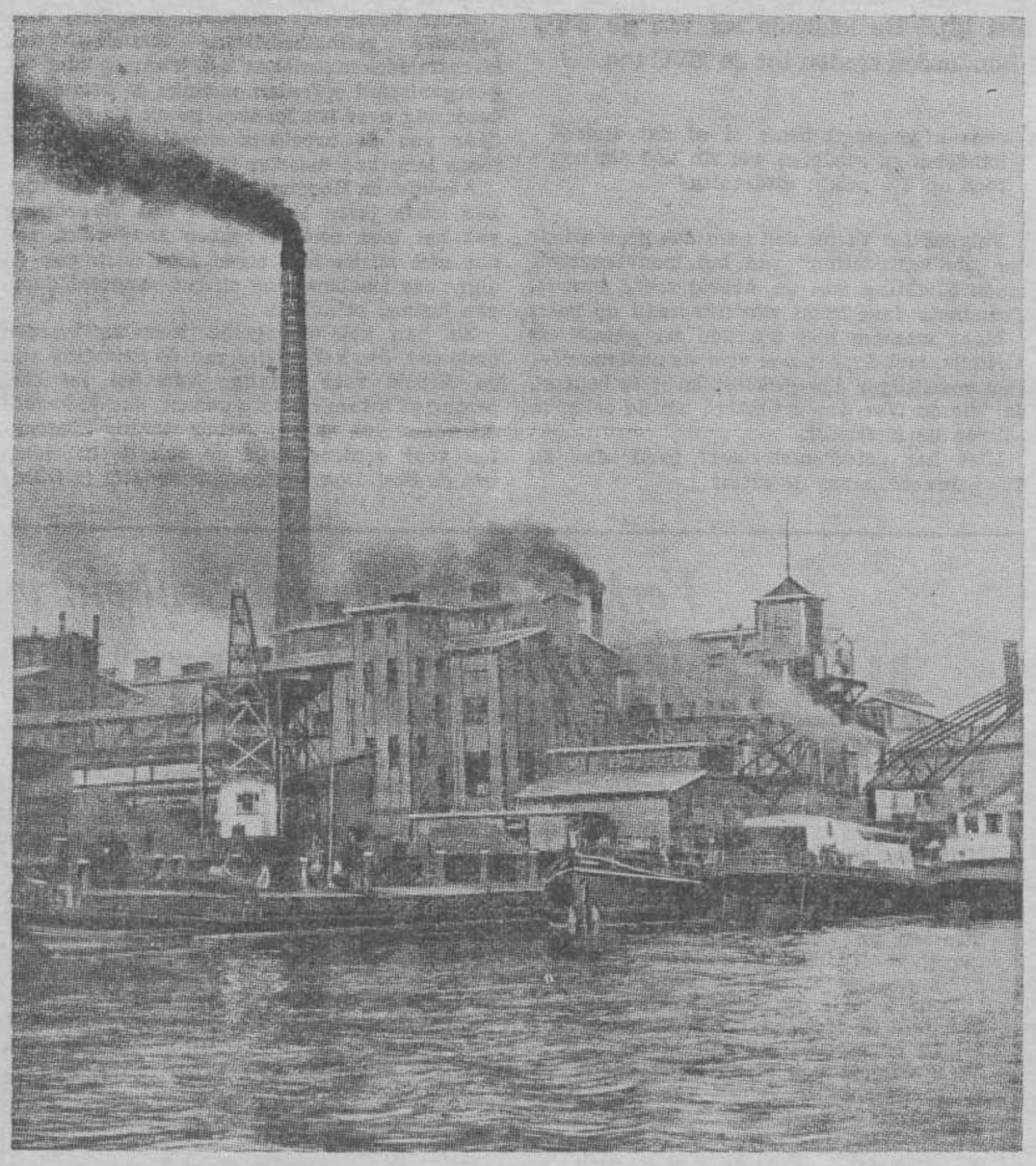

Een der grote levensmiddelenbedrijven langs de Zaan.

Lik op stuk

Op de vlucht?

DE MAASBODE weet te melden, dat de PvdA-minister van Financiën, v.d. Kieft, zich *direct na de aanbieding van de Rijksbegroting* op 21 September, per vliegtuig naar Washington zou begeven.

Hebben we hier met een „vluchteling" te maken, die vreest voor de gevolgen van zijn daad? Of gaat hij bij de baas een pluim halen?

Illusie?

WIJ schreven in Werkend Nederland van 4 September: „Nu het NVV, volgens eigen zeggen, weer op eigen benen staat, is de mogelijkheid van zulk een samenwerking (van NVV-ers en EVC-ers), ook organisatorisch, meer dan ooit aanwezig."

Het orgaan van de NVV-metaalbewerkersbond, „De Metaalkoerier", noemt deze opvatting „een illusie".

Het blad heeft dan bepaald nog nooit gehoord van de recente acties, waarin NVV-ers kameraadschappelijk samenwerken en leiding geven. Het heeft kennelijk ook nog geen kennis genomen van de stappen van de afdeling Beverwijk van de NVV-bouwarbeidersbond, welke afdeling van zijn hoofdbestuur eist, dat het zich achter de strijd der arbeiders stelt en maatregelen vraagt om te komen tot een algemene staking van 24 uur in geheel het land.

Wij menen dat het een illusie is te geloven, dat men de eenheid van NVV-ers en EVC-ers zal kunnen tegenhouden.

Op wiens rekening?

DEZELFDE „Metaalkoerier" wil „de communisten" en de EVC elke gelegenheid ontnemen om door stakingen „het resultaat dat straks zal worden bereikt" op hun rekening te schrijven.

Daarom achtte het blad het „een daad van wijs beleid, snel tot een resultaat te komen."

Of ze ook gedreven werden door de stakingen!

Politiehonden-trouw

IN ons vorig nummer haalden we het Italiaanse dagblad „Avanti" aan, dat schreef dat steeds meer geleerden het erover eens zijn, dat de overvloedige regenval van het afgelopen seizoen in verband staat met de H-bom-proeven.

Wij merkten hierbij op, dat negen jaar geleden de Amerikaanse onmensen, zonder enige noodzaak, de eerste atoombom op het Japanse Hiroshima wierpen en dat daarbij 129.000 doden en 95.000 gewonden vielen te betreuren. We noemden de Amerikanen barbaren, die nu weer slachtoffers maken met H-bom-proeven.

En ziet, zoals een politiehond iemand naar de keel vliegt, die zelfs maar naar zijn meester wijst, vloog Het Vrije Volk ons woedend in de haren, toen wij naar zijn Amerikaanse meester wezen.

„In Rusland worden ook H-bom-proeven genomen", zegt HVV. Niemand zal het ontkennen, maar iedereen zal erkennen, dat deze proeven niet nodig zouden zijn geweest, indien de Amerikanen niet dagelijks met het gebruik van atoomwapens tegen de van het kapitalisme bevrijde volken hadden gedreigd en nog dreigen. „De Russen" wierpen geen atoombom op Hiroshima en Nagasaki bij wijze van „experiment", heer Voskuil.

En zie eens naar het bericht in Uw eigen blad, waarin vermeld dat een der Japanse vissers, die tijdens hun vreedzame werk door de radio-actieve as van de Amerikaanse H-bom werden getroffen, is overleden...

Ervaringen uit de jongste loonstrijd

(Vervolg van pag. 1)

omdat alle stakingen die langer duren dan één dag en waar de EVC zich mee bemoeit, verloren gingen.

De classificeerders hebben zich door de OVB-bestuurders niet in verwarring laten brengen, zij hebben hun staking door- en een OVB-bestuurder buiten de zaal gezet en na 3½ week strijden, deed de directeur toezeggingen die neerkomen op een loonsverhoging van ca. *f* 7 per week. Een voorbeeld dus van een staking die langer moest duren dan 24 uur, omdat de ondernemer een „harde kop" had en niet eerder wilde toegeven.

Bij de loodgieters en de electriciens vinden we hetzelfde beeld. Ook daar zou de overwinning niet behaald zijn indien de strijd tot 24 uur beperkt was gebleven.

Trouwens in alle bedrijven leefde het verlangen naar een loonsverhoging van omstreeks 10% en hoewel de actie in de Amsterdamse haven en de stakingsdreiging bij de NDSM en Superfosfaat de doorslag voor snelle beslissing gaf, het feit dat het 6% is geworden, bewijst, dat de 24-uur-stakingen in die bedrijven op zich zelf niet voldoende waren om méér te bereiken.

De korte acties in deze bedrijven gaven ondernemers en regering gelegenheid de strijd te doen af-ebben door met een verhoging van 6% gedeeltelijk aan het arbeidsverlangen tegemoet te komen.

MEN mag onze opvattingen zeker niet uitleggen als zouden wij tegen korte acties zijn. Een korte staking kan zeer nuttig zijn als protest tegen een ondernemers- of regeringsdaad waarover de arbeiders krachtig hun afkeuring moeten uitspreken. Een korte staking kan ook werken als waarschuwing, dat het ernst is en niet geschroomd zal worden de strijd volledig in te zetten, indien de eisen niet worden ingewilligd.

De ervaring leert, dat de ondernemers in zo'n geval méér zwichten voor de stakingsdreiging die er achter zit, dan voor de 24-uurstaking zelf. Daar leverden de brandstoffenwerkers in Amsterdam het voorbeeld van.

Het organiseren van korte acties is ongetwijfeld voor vakbondsleiders niet de moeilijkste taak.

De arbeiders gaan er gemakkelijk toe over omdat het niet zulke grote eisen aan het uithoudingsvermogen stelt.

Korte acties verlangen geen solidariteitsacties enz. en dus de „kopzorg" is minder. EVC-besturen en -bestuurders laten zich echter niet door de „kopzorg" maar door de noodzaak van goede resultaten voor de arbeiders leiden.

Inmiddels weten wij, dat de arbeiders met de 6% zeker niet tevreden zijn. Deze 6% is niet voldoende en in vele bedrijven zelfs nog niet eens zeker. Ook de prijzen blijven, getuige de thee e.d. verder stijgen en de plannen van de regering t.a.v. bewapening en Amerikaanse bezetting van ons land voor onze rekening, alsook de hernieuwde poging van de ondernemers de loonsverhoging in de prijzen door te berekenen, dwingen de arbeiders tot waakzaamheid en verdergaande activiteit.

De ontwikkeling op het gebied van lonen en prijzen zal de strijd opnieuw noodzakelijk maken. De successen van vandaag in ons land en daarenboven de successen van de internationale arbeidersklasse in de strijd voor vrede en welvaart zullen hun uitwerking op de strijdvaardigheid van de arbeiders niet missen.

De EVC gaat verder. Tezamen met de arbeiders zullen nieuwe en grotere resultaten worden geboekt indien wij ons sterken met de ervaringen, de goede en..... de minder goede.

H. N.

Antwoord op Troonrede en Millioenennota

VERSTERKTE, EENSGEZINDE STRIJD

WIE de moeite neemt het ieder jaar waziger wordende regeringsstuk, dat Troonrede heet, en de Rijksbegroting voor 1955 te bestuderen, zal bemerken, dat de samenstellers enerzijds (uit propaganda-overwegingen) „den volke luide kond doen" dat het toch zo erg goed gaat, maar anderzijds botweg weigeren de positie van het werkende volk ook maar enigermate te verbeteren.

OFSCHOON men het tracht te doen voorkomen dat de belastingen zullen worden verlaagd is daarvan, in elk geval voor wat de belastingen die op het werkende volk drukken betreft, geen sprake. Men stelt verlaging van deze belasting in..... (misschien!) 1956 in het vooruitzicht, maar omdat het hier niet gaat om een begroting over 1956, maar om een over 1955, is wel duidelijk hoe zeer propaganda-motieven een rol hebben gespeeld. In 1956 worden namelijk verkiezingen gehouden.....

Komt er dan helemaal geen belastingverlaging in 1955? O zeker, de belastingen die de ondernemers hebben te betalen, kunnen wél in 1955 worden verlaagd. Waarom voor de werkers misschien in 1956? De regering vertelt het in het propaganda-geschrift: „De goede kant op", dat naar aanleiding van de Rijksbegroting 1955 werd uitgegeven.

Hierin lezen we:

„Het bedrijfsleven ontwikkelt zich gunstig; er is volop werkgelegenheid, zó zelfs, dat hier en daar tekorten aan arbeidskrachten optreden. Zou de regering in deze situatie belastingen gaan verlagen, dan zou dat alleen maar tengevolge hebben, dat iedereen meer geld kan besteden." (Stel je zulk een ramp eens voor!, red. WN).

„Neen," zo gaat het geschrift verder, „als men het zuiver uit een oogpunt van werkgelegenheid bekijkt, dan heeft belastingverlaging (voor de arbeiders dan altijd, red. WN) op dit moment weinig zin; dan is het beter, dat de overheid haar kruit droog houdt voor een tijd — en die komt misschien al in 1956 — van teruglopende bedrijvigheid, van grotere werkloosheid. Dan zullen belastingverlagingen, die er immers toe leiden dat het publiek meer geld in handen krijgt en daardoor tot grotere aankopen in staat wordt gesteld, beter tot haar recht komen."

Met andere woorden: „Het moet eerst de verkeerde kant opgaan. Dán komt er belastingverlaging!" Of: „In slechte tijden moeten de arbeiders offers brengen om de zaak „de goede kant op" te werken, maar als we er boven op zijn, moeten ze afzien van hun portie en dat laten staan voor de tijden dat het weer slecht gaat." En dan natuurlijk weer offers brengen om de zaak opnieuw „de goede kant op" te sturen. En de ondernemers maar verdienen, zowel in slechte als in goede tijden.

De aap komt helemaal uit de mouw, als we verder bovendien nog lezen, dat een belastingverlaging „ook daarom pas in 1956 mogelijk is, omdat dan rekening kan worden gehouden met de in dat jaar in te voeren huurverhoging".

Dit argument wordt nog belachelijker nu bekend is geworden, dat de regering de huurverhoging niet in 1956, maar reeds in 1955 tot een feit wil maken, waarbij geen enkele concrete toezegging omtrent compensatie werd gedaan.

DAT het de regering er in het geheel niet om begonnen is het levenspeil der arbeiders, op grond van het „de goede kant op" gaan, ook maar enigermate te verbeteren, blijkt wel uit de „vergunning" om de lonen met hoogstens 6% te verhogen, welke verhoging, als ze inderdaad overal boven de thans verdiende lonen zou worden uitbetaald, nóg niet voldoende zou zijn om de gestegen en nog steeds stijgende prijzen op te vangen.

Wat de woningbouw betreft, zegt de regering „te streven", naar 65.000 woningen per jaar. Zelfs als dit „streven" leidt tot het genoemde aantal, dan nóg zou het vele jaren duren aleer de achterstand enigermate zou zijn ingelopen. Het is zeker mogelijk méér woningen te bouwen, maar niet indien men alles erop stelt om vaklieden te doen emigreren, niet indien de vakarbeiders worden weggetrokken uit de woningbouw voor de aanleg van kazernes, vliegvelden, kazematten, enz. ten behoeve van de Amerikaanse oorlogsplannen.

Een definieve regeling van de ouderdomsvoorziening ter vervanging van de ten enemale onvoldoende „Noodwet-Drees", welke definitieve regeling ons sinds jaar en dag door minister Suurhoff in uitzicht is gesteld, is nog steeds..... in voorbereiding, terwijl het in de grootste nood verkerende onderwijs in de..... „bijzondere aandacht" staat. „Koop er maar een brood voor," zeggen ze in Amsterdam.

ER zouden in regeringsverklaring en millioenennota nog tal van punten te noemen zijn, waaruit overduidelijk blijkt, dat de regering beslist de goede kant n i e t opgaat. Integendeel, ze gaat de weg van verdere door niets gemotiveerde opvoering van de bewapening ten koste van het levenspeil van het werkende volk, ten koste van het onderwijs en de woningbouw, ten koste van de ouden van dagen en middenstand. Zij kán deze weg nog gaan, dank zij het bukken van de leiders van de PvdA en in het bijzonder van die van het NVV voor de Romme-reactie. Aan dat bukken doet geen opgeschroefde verklaring tegen het roomse mandement iets af, nog het verbreken van de samenwerking in de Unie. Dit verbreken krijgt eerst zin, wanneer gebroken wordt met de oude Unie-p o l i t i e k! En hiervan is blijkens de houding van de NVV-hoofdbestuurders rondom de 6% geen sprake.

Hieruit volgt dat, om de regeringskoers inderdaad op „de goede weg" te richten, allereerst een andere koers door de leiding van het NVV moet worden ingeslagen. Een koers van strijd tegen de Romme-reactie en de ondernemers, strijd voor verbetering van het levenspeil der arbeiders n u. Vele NVV-leden hebben dit begrepen en er naar gehandeld, door tezamen met EVC-ers en anderen deze strijd te organiseren en te voeren.

Door deze ontwikkeling verder te bevorderen, zal het mogelijk worden de leiding van het NVV de door de arbeiders gewenste koers te doen inslaan en dat op zijn beurt zou er toe leiden, dat het inderdaad spoedig „de goede kant op", maar dan voor de arbeiders, zou gaan. Immers ook voor de in Troonrede en millioenennota vervatte regeringsplannen geldt: Romme wikt, maar de strijd der arbeiders beschikt!

A. v. R.

Waaraan de loonsverhoging te danken is

OM enig denkbeeld te geven van de acties en stakingen die tot toestemming om de lonen met 6 pCt te verhogen hebben geleid, plaatsen wij hieronder slechts een greep uit deze acties van de laatste weken, welke vrijwel alle met gehele of gedeeltelijke successen werden bekroond:

Arbeiders van Dorsmachine te Blijham (Groningen).
Aardappelrooiers op het Hogeland (Groningen).
Arbeiders van de Ned. Heide Mij. te Enschede
Branders, kokers, lassers en magazijnpersoneel van Wilton-Feijenoord te Rotterdam.
Amsterdamse electriciens.
Classificeerders te Rotterdam.
Draka-arbeiders te Amsterdam.
Lassers Ned. Staalindustrie te R'dam.
Amsterdamse havenarbeiders.
Amsterdamse kolenwerkers.
Amsterdamse schuitenvoerders.
Personeel van filiaal Amsterdamse Kininefabriek te Rotterdam.
Arbeiders Westersuikerraffinaderij te Amsterdam.
Bakkerijpersoneel in het gehele Westen van het land.
Personeel verffabriek Pieter Schoen te Zaandam.
Arbeiders Nestelroy papierfabriek te Amsterdam.
Arbeiders papierfabriek Van Gelder te Velsen.
Arbeiders Superfosfaatfabrieken te Amsterdam en Rotterdam
Tunnelbouwarbeiders te Velsen.
Werfarbeiders Holl. Beton My. te Amsterdam.
Loodgieters te Den Haag.
Arbeiders schildersbedrijf Storm te Rotterdam.
Personeel Hembrug-ponten.
Amsterdamse trammannen.
Arbeiders textielfabriek Arntzenius-Jannink te Goor.
Zijdewevers Ramie-Union te Enschede.
Textielarbeiders Gebr. Van Wijk te Leiden.
Krassenarbeiders textielbedr. Blijdenstein & Co te Enschede.
Rijksambtenaren op salariscongres.
Arbeiders AKU te Emmen.
Arbeiders Amsterdamse Verpakkings-Industrie (Numans Blikfabrieken).
Arbeiders Hazemeijer-apparatenfabriek te Hengelo.
Arbeiders Ned. Dok en Scheepsbouw-Mij. te Amsterdam.
Koperslagers bij Wilton Rotterdam.
Arbeiders pneumatische afdeling Verschure te Amsterdam.
Arbeiders Verblifa te Doesburg.

In al deze acties stonden NVV-ers, EVC-ers, confessioneel- en ongeorganiseerden schouder aan schouder, hetgeen de juiste manier is gebleken om tot het beoogde doel te geraken.

Zij bouwden het bedrijf weer op!

In September werd de spoorwegstaking van 1944, die het spoorwegvervoer in ons land geheel lamlegde, herdacht. De Duitse bezetter greep destijds de staking aan, om het spoorwegapparaat totaal af te breken en te roven en vrijwel al het materiaal naar het Duitse roversnest te slepen.

Na de bezetting hebben de spoorjongens met man en macht de Nederlandse Spoorwegen opnieuw opgebouwd. Naast hulde voor hun houding in de staking van 1944, verdienen ze ons aller dank voor het werk dat zij daarna tot stand brachten.

Of de directie van de NS daar ook zo over denkt? Vraag dat maar aan de spoormannen zelf, die tal van wensen en grieven eenvoudig genegeerd zien.

GEEN Amerikaanse bezettingstroepen in ons land

HET is een ieder duidelijk, dat de loodzware druk van de defensie-uitgaven de hoofdoorzaak is van ons huidige lage levenspeil.
De millioenennota, door de minister van Financiën aan het parlement voorgelegd op 21 September, bevestigt dit nogmaals.
De huidige internationale ontspanning wordt door ons als vakbeweging dan ook met vreugde begroet en het is daarom ook de plicht van iedere vakbondsman om dagelijks op de bres te staan om deze ontspanning te helpen bevorderen.

Door te strijden voor het behoud van de vrede, bestrijden we niet alleen de oorlog met zijn verschrikkingen, doch zetten we ons tevens in om meer gelden vrij te gaan maken voor onze nationale welvaart.

Vele landen waaronder bv. België, Denemarken, Frankrijk enz., hebben naar aanleiding van de minder gespannen toestand in de wereld hun oorlogsbegrotingen verkleind, doch onze regering blijft halsstarrig weigeren de lessen te trekken en blijft zijn politiek nog steeds bepalen op het voorbereiden van een nieuwe oorlog.

Ze ondermijnt daardoor het levenspeil van onze arbeiders. Een nieuw bewijs van deze halsstarrige oorlogskoers wordt geleverd door het in alle stilte aangaan van een verdrag met de Amerikaanse regering, teneinde op onze kosten Amerikaanse bezettingstroepen in ons land te gaan legeren.

De Deense regering heeft kortgeleden deze eis van de Amerikaanse machtshebbers verontwaardigd van de hand gewezen, doch onze regering, die bekend staat als de meest gewillige dienaar van het Amerikaanse monopolie-kapitaal, heeft zich zonder slag of stoot gewonnen gegeven. Niettegenstaande dat genoemd verdrag nog niet is voorgelegd aan onze volksvertegenwoordiging heeft de regering het toch reeds getekend en zijn aan grote bouwondernemers reeds opdrachten verstrekt voor het bouwen van speciale barakken voor de huisvesting van Amerikaanse soldaten.

Vanzelfsprekend zijn met deze legering weer millioenen guldens gemoeid die beter besteed zouden kunnen worden aan onze woningbouw. In de Troonrede werd het woningtekort het nijpendste binnenlandse probleem genoemd.

> Hoe onze regering dit nijpende probleem wil bestrijden wordt duidelijk als we zien, dat voor volkshuisvesting 246 millioen en alleen voor het militaire bouwprogramma 212 millioen gulden is uitgetrokken op de Staatsbegroting.

MET het slaafs uitvoeren van de opdrachten van Washington handelt de regering tegen de wil van ons volk en verliest zij alle respect. Het verwondert zelfs topfiguren in Amerika dat hun opdrachten zo snel tot uitvoering komen in ons land.

Generaal Gruenter deelde enige tijd geleden aan de pers mede, dat ons land op het punt van aanleg van vliegvelden iets heeft gepresteerd dat anderen ons niet nadoen. Stel je voor, zei deze generaal, dat we in Amerika een staat zouden hebben van uitsluitend vruchtbare grond net zo groot als Nederland en dat daar dertien vliegvelden zouden worden aangelegd. Het gevolg hiervan zou zijn dat de gouverneur van deze staat met de volgende verkiezingen zou worden weggejaagd. Van onze zijde zouden wij de vraag willen stellen wat er dan wel met deze gouverneur zou gebeuren indien hij ook nog vreemde bezettingstroepen op deze vliegvelden zou laten legeren. Ongetwijfeld zouden de bewoners van deze Amerikaanse staat niet wachten tot de volgende verkiezingen, maar terstond het aftreden van deze gouverneur eisen.

> Het is duidelijk dat het binnenhalen van Amerikaanse soldaten in ons land niet alleen maar een rekensom is, waarbij we ons afvragen hoeveel ons dit weer gaat kosten. Het is een directe aantasting van onze natiodale zelfstandigheid.

Het betekent dat vreemde troepen gereed worden gehouden, om zonodig tegen Nederlandse werkers te worden ingezet. Het betekent het vestigen van een oorlogshaard in ons land.

Het verdrag houdt bovendien in, dat de Amerikanen op ons grondgebied niet zullen ressorteren onder onze wetgeving, doch aan de Amerikaanse rechtspraak onderworpen zullen zijn.

Wat dit in practijk betekent ondervinden andere landen met een Amerikaanse bezetting. Alleen al in de Japanse stad Sapporo gebeuren elke maand 25 misdaden, bedreven door Amerikaanse militairen. Zeven hiervan zijn zedenmisdrijven. Het aanwezig zijn van Amerikaanse soldaten in ons land houdt ook een groot gevaar in voor onze jeugd, die dan nog sterker in aanraking dreigt te komen met wat in Amerika „cultuur" genoemd wordt.

Elke ware Nederlander zal dan ook zijn stem moeten verheffen en in verzet moeten komen tegen dit verdrag. Arbeiders uit vele bedrijven lieten reeds weten, dat zij niet nogmaals een bezettingsleger zullen dulden. Ons volk vocht niet 5 jaar tegen de nazi-bezetting, om er nu een Amerikaanse bezetter in te halen, zo lieten zij de regering weten.

Naarmate dit voorbeeld wordt gevolgd, zal het de regering moeilijker vallen haar plan te volvoeren.

Beeld van een der grote bijeenkomsten van de SOBSI.

De SOBSI in de strijd tegen economische crisis

INDONESISCHE CORRESPONDENTIE

EEN van de belangrijkste agendapunten van de Landelijke Raad van de SOBSI, die eind Augustus jl. te Djakarta werd gehouden, was het bespreken van de sociaal-economische toestand in Indonesië. De inleiding daarover werd gehouden door kameraad Ruslan Widjajasastra, één van de secretarissen van de SOBSI.

In de aanvang van zijn betoog heeft Ruslan erkend, dat de huidige regering Ali Sastroamidjojo naar buiten uit stappen heeft ondernomen om zich te bevrijden van de economische en politieke chaos, welke door de voorgaande regeringen werd achtergelaten. Als bewijs hiervoor noemde hij de regeringsstappen voor uitbreiding van de handelsbetrekkingen met de Volksdemocratische landen.

Deze betrekkingen, aldus de SOBSI-woordvoerder, zullen zeer zeker voordelen met zich meebrengen, vooral ook omdat de Volksdemocratische landen bereid zijn om prijzen vast te stellen, die voor onze grondstoffen voordelen opbrengen. De met deze landen gesloten overeenkomsten en de daarbij vervatte handelsvoorwaarden, zijn — behalve voordelig voor Indonesië — ook gemakkelijk uitvoerbaar. Dit alles is dus, zo stelde Ruslan vast, in scherpe tegenstelling met de dictaten, die ons opgelegd zijn door de imperialistische mogendheden.

NADAT hij het vorengenoemde geïllustreerd had met de voordelen die als gevolg van de handel met de volksdemocratische landen geboekt zijn door tientallen Westeuropese en Aziatische landen, heeft Ruslan vervolgens verklaard, dat totstandkoming en uitbreiding van zulke handelsbetrekkingen noodzakelijk is voor de ontwikkeling van de Indonesische nationale productie, voor het doen herleven van de bankroete nationale ondernemingen en voor het doen exploiteren van nieuwe economische bronnen.

Naar aanleiding hiervan heeft de SOBSI-woordvoerder niet nagelaten het wanbeleid van de Indonesische regering, welke zich steeds door de Nederlandse en de andere Westeuropese imperialisten laat commanderen, in scherpe bewoordingen aan te vallen.

De afhankelijkheid van de Indonesische regering van de imperialistische landen, aldus zijn betoog, heeft tot gevolg, dat een hele reeks van Indonesische nationale bedrijven opgedoekt zijn, terwijl er aanwijzingen zijn, dat de reeds ondertekende handelsovereenkomsten met de Volksdemocratische landen van Indonesische regeringszijde gesaboteerd worden.

Sprekende over de werkloosheid in Indonesië, verklaarde Ruslan, dat de 15 millioen gehele en gedeeltelijke werklozen jaarlijks aangevuld worden door duizenden jeugdige personen, die hun verdere studie niet kunnen bekostigen en eveneens geen werk in de bedrijven kunnen vinden. In de textielsector alleen, zo zei hij, zijn niet minder dan 40.000 arbeiders werkloos geworden.

Verder verklaarde hij, dat de prijzen der goederen, die door Indonesië uit de kapitalistische landen wordt geïmporteerd, steeds opgeschroefd worden door de Amerikaanse monopolisten.

Uit de aard der zaak, zo verklaarde hij voorts, is dit veroorzaakt, omdat men zich laat binden door de embargo-politiek van de Amerikaanse oorlogsstokers.

NADAT Ruslan Widjajasastra de officiële cijfers aanhaalde, waarin verklaard wordt dat de prijzen van noodzakelijke levensbehoeften sedert 1938 met het 28,5-voudige stegen, tegenover de arbeiderslonen met slechts het 16-voudige, zette hij uiteen waarom de Indonesische arbeiders alle pogingen in het werk zullen moeten stellen om deze economische crisis te boven te komen. Dat is in de eerste plaats nodig, omdat de arbeiders — gelijk ook de andere volksgroeperingen in Indonesië — daarbij directe belangen hebben. Dientengevolge zal de strijd der werkers niet beperkt moeten blijven tot het aannemen van hoogdravende woorden of resoluties, maar zij zal voor alles massale acties moeten ontketenen.

„Wij, Indonesische arbeiders, hebben de plicht om alle problemen vanuit het gezichtspunt van de strijd voor verbetering van onze levens- en arbeidsvoorwaarden te beschouwen. Daarom ook hebben wij, naast het actief ontplooien van de nationale productie, eveneens tot taak om de sabotage-misdaden en de corruptieschandalen, die door bepaalde regeringspersonen bedreven worden. aan de kaak te stellen", aldus spreker.

Naar aanleiding van het referaat van Ruslan Widjajasastra heeft de Landelijke Raad van de SOBSI tenslotte een oproep gedaan aan de Indonesische regering, de nationale bourgeoisie, de experts, de boeren en alle progressieve groeperingen in Indonesië, om besprekingen te houden, teneinde middelen en wegen te vinden om aan de huidige economische crisis, welke het gevolg is van het nog steeds heersende Nederlandse imperialisme en de Amerikaanse interventie-pogingen in Indonesië, met succes het hoofd te bieden.

GUATEMALA onder Amerikaanse hiel

„TIERRA NUESTRA" — „Ons Land" — konden de Guatemalaanse boeren zeggen, sinds de democratische krachten van hun land, steunend op het bondgenootschap van de arbeidersklasse met de kleine boeren en de landarbeiders, in 1952 de landhervorming hadden ingevoerd. „Tierra Nuestra!" Na bijna honderd jaar van dictatuur was in 1944 een democratisch stelsel opgericht. Doch deze oase van onafhankelijkheid, waarin de vooruitgang vaste voet begon te krijgen, bevond zich in het centrum van een gebied, dat het imperialisme als zijn leengoed, als zijn jachtgebied, zijn onvervreemdbaar bezit beschouwde. En het Amerikaanse imperialisme vond zijn belichaming in de United Fruit Company.

De kop van het orgaan van de Nationale Boerenbond van Guatemala.

„Tierra Nuestra!" Het land moest weer bezit van de United Fruit Company worden. Het verzet van het Guatemalaanse volk, de wettige eigenaar van deze grond, werd in bloed verstikt.

In het dorp Malacatan, in de nabijheid van de Mexicaanse grens, werden alle gemeenteraadsleden ter dood gebracht. Wie de landhervorming en de democratie verdedigd heeft — vakverenigingsfunctionarissen, democraten, mannen en vrouwen, arbeiders en boeren — worden verschrikkelijk gefolterd en met handgranaten of door geweerschoten gedood.

> Zo werden vermoord: Felix Morena, algemeen secretaris van de Vakbond van Arbeiders der United Fruit Company; Antonio Milina, vakbondsleider der arbeiders van Texaco; de vakbondsleiders Luis Gudiel, Herminio Duque, Ildefonso Veras; Aidé Godoy de Veras, algemeen secretaresse van de Vrouwenbnd van Guatemala en vele anderen, wier namen voor altijd een roemrijke plaats zullen innemen in de geschiedenis van het Guatemalaanse volk.

De lokalen van de vak- en democratische organisaties en de woningen der functionarissen werden geplunderd. In het land werd een onnoembare terreur, geleid en georganiseerd door Noord-Amerikaanse specialisten ingevoerd. De voorzitter van de AFL, George Meany, die dat alles „democratie" waagt te noemen, heeft de regering van de USA opgeroepen „haar gehele invloed en alle haar beschikbare druk-middelen te gebruiken om de „democratische krachten" in Guatemala te versterken".

Het Wereldvakverbond heeft daarentegen een energiek protest gepubliceerd tegen de door het Noord-Amerikaanse koloniale systeem begane misdaden en alle arbeiders- en vakorganisaties ter wereld opgeroepen, de grootst mogelijke en actieve solidariteit met het werkende volk van Guatemala tot uitdrukking te brengen.

Dit, omdat het hier een zaak betreft van alle mensen, die voor sociale vooruitgang, democratie en nationale onafhankelijkheid opkomen.

Werft nieuwe leden

GESLAAGDE CONFERENTIE VAN WERKENDE JEUGD

Voorwaarts, samen met de EVC!

STRIJDBAAR, optimistisch en blakend van vertrouwen in eigen kracht was de tweedaagse conferentie voor de werkende jeugd, die op het weekeind van 25 en 26 September jl. in Amsterdam werd gehouden.

Op initiatief van de EVC hadden zich uit alle delen van Nederland de jongens en meisjes naar de hoofdstad begeven om daar te bespreken hoe zij gezamenlijk verbetering in de levensomstandigheden van de jeugd van Nederland kunnen bereiken.

Daar, in het Amsterdamse Minervapaviljoen, waren ze bijeen: de jonge bankwerkers, de verkoopsters, kantoorbedienden, de meisjes uit de confectie-ateliers, de jonge bouwvakarbeiders en plattelanders.

Zij hebben hun weekeind goed besteed. Zij hebben met hun discussiebijdragen meegeholpen om nieuwe impulsen te geven aan het werk voor verbetering van de toestanden waaronder de Nederlandse jongeren moeten werken.

JUST DERMIJN hield de inleiding. Hij bracht feiten en cijfers, vele nieuwe gegevens, waarin de toestand, waaronder de jeugd werkt en leeft. Hij wees op de grote betekenis van een onmiddellijke en ingrijpende vergroting van de mogelijkheid voor de jonge arbeiders om zich door middel van de vakscholing in hun vak te bekwamen. Hij wees er terecht op, dat er in de nabije toekomst een ramp voor Nederland in het verschiet ligt, wanneer niet op de snelst mogelijke manier wordt aangepakt om het gebrek aan vak-arbeiders op te heffen.

„Kranten, tijdschriften, redenaars schreeuwen moord en brand over het feit, dat er geen voldoende jonge vaklieden opgeleid worden om de fabrieken en werkplaatsen draaiende te houden",

aldus Just Dermijn.

En hij gaf daarbij de weg aan volgens welke er aan dit gebrek een eind kan worden gemaakt. Just Dermijn knoopte daarbij aan bij het Rapport, dat destijds door een officiële commissie, de Commissie-Banning, is uitgebracht en waarin reeds op onthullende wijze uit de doeken gedaan was hoe in werkelijkheid de toestand is, maar dat niet alleen: ook de manier aangaf waarop hierin verbetering kon worden gebracht.

Dat men alle pogingen doet van overheidszijde om dit rapport in de doofpot te stoppen, is een teken van de juistheid van de conclusie in het rapport, waarin de regering aansprakelijk werd gesteld voor de chaos en waarin belangrijke en verstrekkende voorstellen aan de regering werden gedaan ter verbetering van de onhoudbare toestand.

VERDERE punten uit de inleiding waren o.a. het probleem van de sportbeoefening in ons land, naast feiten over de levensomstandigheden van de jeugd op het platteland, òf een groot gedeelte van het jaar werkloos rondloopt, òf in de nieuwe industrieën door de ondernemers van deze industrieën als een goedkope arbeidskracht wordt beschouwd, die men veel minder behoeft te betalen dan haar leeftijdsgenoten in de grote steden. Ook de 6 % loonsverhoging voor de jeugd was een punt van bespreking.

Maar bovenal vestigde Just Dermijn de aandacht op de uiteindelijke oorzaak van alle wantoestanden op het gebied van de zorg voor de jeugd, nl. de millioenen verslindende bewapening, die de centen, die nodig zijn voor onderwijs, sportbeoefening, vakopleiding enz. opslorpt.

De kracht van de jeugd is echter groot. Zij heeft dat bewezen in de afgelopen acties, zoals bij de tunnelbouw, bij Jamin in Rotterdam, bij de Draka in Amsterdam en in zovele andere gevallen wanneer er strijd geleverd moet worden.

TOT slot van de inleiding werden een aantal voorstellen gedaan, waarin de jeugd de weg werd aangegeven om, samen met de vrienden uit het NVV, haar kracht aan te wenden voor verbetering van haar positie.

Dat de EVC daarbij een leidinggevende rol heeft te vervullen, werd, behalve in de inleiding, ook in de discussie duidelijk onderstreept.

Vele jongens en meisjes uit verscheidene beroepen namen aan de discussie deel en vertelden onder welke omstandigheden zijn in hun bedrijven werken en hoe zij over de voorstellen, die in de inleiding werden gedaan, oordeelden.

Critiek, aanwijzingen, initiatieven kenmerkten de discussie, die ertoe bijdroeg dat de conferentie zonder twijfel aan zijn doel heeft beantwoord: een conferentie te zijn die nieuwe impulsen gaf aan de strijd voor verbetering van de toestanden waaronder de jonge mensen in Nederland moeten leven en werken.

Welke rol de conferentie daarbij heeft toegedacht aan de EVC, werd tot uitdrukking gebracht in een van de beide resoluties, die aan het eind van de conferentie werden aangenomen.

In de resolutie, gericht tot de besturen van de EVC, wordt o.a., na gewezen te hebben op de noodzakelijkheid van de eenheid van EVC- en NVV-jongeren, het volgende beroep op de vakverenigingskaders gedaan:

1. *Alle aandacht te besteden aan de positie van de werkende jeugd en met inschakeling van de gehele organisatie de strijd tot verbetering daarvoor met alle kracht te voeren.*
2. *Ten einde de werkende jeugd in massa om de EVC te verzamelen, hen voor de vakbeweging te interesseren en in de strijd te betrekken, op grote schaal jeugdbijeenkomsten met veel en velerlei ontspanning, te organiseren.*
3. *Jonge kaders in alle besturen en apparaten van de EVC op te nemen.*
4. *De jonge leden en kaders alle gelegenheid te geven om binnen het raam van onze organisatie hun initiatieven zoveel en zo vrijuit mogelijk te ontplooien.*

DE conferentie werd bijgewoond door een aantal oudere bestuurders van de bij de EVC aangesloten bonden, alsmede door de voorzitter der EVC, Frits Reuter, die namens de EVC nog het woord heeft gevoerd. Ook waren vertegenwoordigers van ANJV en OPSJ op de conferentie aanwezig, waarvan Joop Wolff uit naam van het ANJV alle steun toezegde in de verwezenlijking van de eisen die de jeugd op de conferentie formuleerde.

Dat een afgevaardigde van de CGT, de grote vakorganisaties uit Frankrijk, uit naam van de CGT het woord tot de jongeren richtte, bracht een golf van enthousiasme teweeg en maakte de jongens en meisjes bekend met de wijze waarop hun leeftijdsgenoten in Frankrijk de problemen, die veelal dezelfde zijn als die van de jeugd in Nederland, weten op te lossen.

Alles bijeen genomen, mag gezegd worden, dat de conferentie van jonge werkers uitstekend geslaagd is.

De komende weken en maanden zullen moeten bewijzen welk effect in de practijk de beraadslagingen van deze conferentie zullen opleveren.

De strijdbereidheid van de jeugd staat echter garant voor nieuwe successen!

Vol aandacht luisteren de jeugdige bezoekers van de Jeugdconferentie naar de inleiding van Just Dermijn.

SOLIDAIR met tunnelbouwers

Gehoor gevend aan een oproep van een op de conferentie aanwezige jonge staker van de tunnelbouw te Velsen, werd een bliksemcollecte gehouden, waarvan het resultaat was dat hem aan het eind van de openingsavond het bedrag van *f* 52,— kon worden overhandigd.

MOTIE tegen legering van Amerikaanse troepen

Aan het eind van de conferentie werd met algemene stemmen een motie aangenomen, waarin bij de regering wordt geprotesteerd tegen de plannen tot legering van Amerikaanse troepen in Nederland.

De toespraak van Frits Reuter

FRITS REUTER *begon zijn toespraak met op te merken, dat de conferentie, die zo'n grote belangstelling heeft — ook bij jonge leden van het NVV — een getuigenis is van de groeiende invloed van de Eenheidsvakcentrale. Hij knoopte er echter als conclusie meteen aan vast, dat de jeugd in de EVC zich met deze vaststelling niet tevreden moet stellen, maar dat zij mee moet helpen — nu meer dan ooit — om de EVC tot een sterke vakorganisatie te maken. Dit is vooral voor de jongeren van belang, omdat men het juist op de jonge mensen heeft voorzien om er de meeste winst uit te halen.*

Zij moeten samen met de oudere arbeiders een macht vormen tegen de macht van de ondernemers.

Daarbij is het voor de jeugd op dit moment de grote vraag: Welke vakorganisatie moet ik als de mijne kiezen?

Daarbij ging Frits Reuter in op de beloften en de mooie praatjes die er door NVV en KAB worden verteld, om toch vooral de jongeren tot zich te trekken en te verdelen in de vakjes waarin zij hen willen hebben.

„De jeugd wil zich echter niet laten verdelen en zal zich niet laten verdelen!" aldus Frits Reuter.

De EVC stelt daarom dan ook voorop: eenheid, en wel eenheid van actie!

„Jullie, en de gehele Nederlandse jeugd, willen daden en geen lege woorden. Daarom leggen wij aan de jeugd en ieder die horen wil, concrete plannen, eisen en verlangens voor. Wij vragen of je daarvoor wil vechten. Zo ja, doe het dan samen!"

Frits Reuter besloot zijn woorden met op te merken, dat de EVC iedere geloofs- of andere overtuiging respecteert en in het bijzonder aan de jeugd wil bewijzen, dat kameraadschap en vriendschap mogelijk is.

Het is dus ook mogelijk om samen te strijden voor een beter leven en successen in die strijd te behalen!

In het hart van Europa

IN het hart van Europa ligt in al haar schoonheid het nieuwe Tsjechoslowakije. De Moldau, die zich als een zilveren band door het heuvellandschap slingert, verdeelt de prachtige hoofdstad Praag in twee delen. Tegen de heuvels aan de rechteroever van de rivier ligt de gracieuze pracht van de bovenstad, met haar indrukwekkende burcht. Van hieraf heeft men een schitterend gezicht op het lage gedeelte van de stad met haar enige honderden torens, die Praag tot een sprookjesachtig geheel maken.

ERVARINGEN in Tsjechoslowakije

WIE als Nederlander een land als Tsjechoslowakije bezoekt, wordt bestormd door vele indrukken. Opvallend bij een eerste kennismaking is een veel minder individuele instelling van het Tsjechoslowaakse volk, dan het Nederlandse. Het gezamenlijk optreden, het elkaar en de gemeenschap behulpzaam zijn, spreekt uit verschillende feiten. Het is een gevolg van de totaal veranderde verhoudingen, waaronder men daar thans leeft.

De werker in Tsjechoslowakije stelt zich in dienst van de gemeenschap, omdat hij zich deel weet van die gemeenschap, zulks in tegenstelling tot de werkers in landen waar het kapitalisme nog de macht in handen heeft.

Het enthousiasme bij het verrichten van de grote taak, die de Tsjechoslowaakse arbeider op zich genomen heeft, is het gevolg van deze wetenschap die hem bezielt en tot grote daden brengt. Daden van gemeenschapszin, die onder kapitalistische verhoudingen onbestaanbaar zijn.

VOLK ACHTER REGERING

HET is voor mij geen vraag meer of dit volk in overweldigende meerderheid achter zijn regering staat. Het staat er juist *daarom* achter, omdat de doeleinden, die de regering nastreeft, zeer nadrukkelijk de doeleinden van het volk zelf zijn.

Met vuur en enthousiasme wordt aan de socialistische opbouw gewerkt en er zijn er nog slechts weinigen meer, die binnen het raam van deze opbouw hun taak niet weten. Is het dan zo verwonderlijk, dat wij telkens weer getroffen worden door schrille tegenstellingen met ons eigen leven en met ervaringen in ons land en wat men ons dagelijks in Nederland door middel van pers, radio en film over Tsjechoslowakije en overige volksdemocratische landen tracht wijs te maken. Ook de leugenachtige beweringen over godsdienstvervolging kan ik weerleggen. De kerken in Tsjechoslowakije worden zeer druk bezocht.

De productieverhoging is het voornaamste doel om de volkswelvaart verder te verhogen. Deze productieverhoging heeft er toe geleid, dat sinds 1953 de *derde* prijsverlaging is ingevoerd. Zij omvat een 53.000 artikelen en bedraagt o.a. voor brood- en meelproducten 8—15 %, peulvruchten 8 %, eieren 9 %, koffie 17 %, thee 10 %, melk 10 %, textiel plm. 25 %, schoenen 20—28 %, zeep 16—28 %.

Wanneer men daarbij in aanmerking neemt, dat de huishuren niet meer bedragen dan 2 % van het loon, eventuele dokterskosten geheel vrij zijn en zeer lage belasting geheven wordt, dat komt men tot de conclusie, dat het reële loon van de werkers steeds stijgende is en de welvaart van de werkers met de dag wordt opgevoerd! Hierbij dient nog te worden opgemerkt, dat het basisloon wordt vermeerderd met vele prestatie-premies en sociale bijslagen, zoals kinderbijslag, enz.

De niet meer te tellen prijsstijgingen in Nederland, de ingevoerde huurverhogingen, waarbij voor nieuwe flatwoningen de huur veelal 18—20 % van het loon bedraagt, staan hiermee wel in zeer schrille tegenstelling.

SOCIALE ZORG

DE vacantieregeling is als volgt:
Wanneer men 5 jaar gewerkt heeft, heeft men recht op 14 dagen vacantie; van 5—15 jaar 21 dagen vacantie; boven 28 jaar 28 dagen vacantie.

Vele duizenden werkers brengen hun vacantie door in de mooiste streken van het land. Zij hebben de beschikking over schitterende vacantieverblijven. Ik noem bv. Mariansky en Karlsbad. Vóór 1948 beschikten de kapitalisten over deze oorden. Dat is voorbij! De vakbeweging heeft het beheer overgenomen. In de prachtige hotels, waar eens vorsten en machthebbers uit de gehele wereld vertoefden, verblijven thans de werkers. Zij kunnen tegen uiterst lage kosten hun vacantie in genoemde oorden doorbrengen. Men kan zich met het loon van plm. 16 werkuren voor 14 dagen vestigen, waarbij het verblijf en eten is inbegrepen. De vakbeweging vergoed de hieraan verbonden reiskosten van de eigen woonplaats naar het vacantieoord en terug met 50 %.

Degenen, die in hun bedrijf de beste prestaties leveren, worden met hun gezin geheel gratis door de vakbeweging uitgezonden. Zo worden dus gezinnen òf geheel gratis ondergebracht, òf voor de helft, een derde, en verder naargelang de prestaties.

De lezer zal begrepen hebben, dat het normale loon over de vacantieweken wordt doorbetaald.

De Nationale Verzekering omvat de ziekte- en ongevallenverzekering. Hoewel deze nog niet geheel volmaakt is, door de miserabele erfenis van het kapitalisme, zal deze Nationale Verzekering over enige tijd aan hoge eisen voldoen.

Vóór de machtsovername door de arbeidersklasse waren de uitkeringen bij ziekte en ongeval zeer laag. Onmiddellijk na 1948 werd dit gebracht op 60 % van het loon, oplopend tot 85 % bij langere ziekte. *Thans is een wetsontwerp ingediend, waarbij voorgesteld wordt bij ziekte en ongeval 100 % van het loon uit te betalen.* De bij ons beruchte „carenzdagen" zijn in Tsjechoslowakije niet bekend.

Aan de gezondheid van de bevolking wordt veel aandacht besteed.

In totaal zijn er 6305 méér doktoren dan in 1948.

De kraaminrichtingen zijn met 2/3 toegenomen.

De babysterfte is sterk gedaald. In 1937 stierven 117 van de 1000 baby's, thans 45 van de 1000.

Er zijn 90 nieuwe TBC-instituten gebouwd, terwijl 3500 nieuwe consultatiebureaux ingericht zijn.

Bij ziekte kan de werker, op advies van de bedrijfsdokter, geheel gratis naar een van de gezondheidsoorden gezonden worden, totdat hij volledig hersteld is.

ALLES VOOR DE JEUGD

IN Tsjechoslowakije wordt eveneens bijzondere aandacht aan de jeugd besteed. Wanneer de leerling de 9-klassige lagere school heeft doorlopen — en dit kan pas op 15-jarige leeftijd — wordt een eerste keuze voor het beroep gemaakt, waarbij een uitgebreid onderzoek ingesteld wordt.

Wij spraken in Gottwaldow b.v. met een meisje, dat uitstekend leren kon. Hoewel zij verder wilde studeren, kon dit onmogelijk, omdat haar vader, die schoorsteenveger van beberoep was, het geld hiervoor niet kon opbrengen. Dat was in 1948...

Thans is het meisje op een universiteit op kosten van de staat! Aan een ieder die studeren wil en kan, wordt dezelfde mogelijkheid gegeven.

Indien de leerling uitsluitend geschikt wordt bevonden voor de industrie, komt hij voor een opleiding in een bedrijfsschool, voor wat het practische onderricht betreft. Twee middagen per week worden besteed aan theoretische onderwerpen. De scholing duurt 2 jaar. Deze opleiding staat onder directe contrôle van de Bedrijfsraad die, evenals in vele andere gelegenheden het bedrijf betreffende, het beleid voert. In het eerste jaar volgden alle leerlingen op de bedrijfsschool die wij in Blansko bezochten hetzelfde onderwerp. Eerst daarna vindt splitsing der leerlingen naar het beroep plaats.

Tijdens de leertijd worden ze gedurende enige tijd in de bedrijfsafdelingen opgenomen en doorlopen als regel al deze afdelingen. Het volgen van de lessen aan de Bedrijfsscholen is verplicht. Na het doorlopen van deze bedrijfsscholen is er gelegenheid voor voortgezette studie aan staatsscholen, waar de theorie van het ambacht onderwezen wordt. De lessen duren hier 2, 3 of 4 jaar, al naargelang het gekozen beroep. Deze lessen worden overdag gegeven. Zo zij er afzonderlijke scholen voor de Metaalvakken, Bouwvak, enz.

Wat ons verder opviel, is, dat de bevolking van Tsjechoslowakije zich volkomen uitleeft en zich geen zorgen maakt. Trouwens wat voor zorgen zouden zij zich ook moeten maken. Geen werkloosheid en armoede, geen zorgen voor de oude dag. Integendeel. De werkers bouwen aan een steeds gelukkiger toekomst. Het levenspeil is sinds 1948 met 147 % verhoogd!

De kolenproductie is van 340 tot 570 millioen gestegen, de zware industrie met 28%, de lichte industrie met 43% en de voedingsindustrie met 83%.

Er wordt 50 % meer gebouwd dan in 1948.

Het gemiddelde loon is sinds 1948 met 34 % verhoogd!

De behoefte aan het kopen van levensmiddelen wordt steeds groter en is sinds 1948 gestegen met o.a. vlees 37 %, kaas 79 %, meel 77 %, eieren 23 %, suiker 17 %, thee 216 %.

Het culturele peil van de werkers stijgt eveneens met sprongen. Het bezoek aan schouwburgen, concertgebouwen, bioscopen enz. breidt zich snel uit.

Er zijn sinds 1948 64 nieuwe schouwburgen gebouwd, terwijl er o.a. 150 nieuwe sportstadions en 11 overdekte ijssportstadions gebouwd zijn.

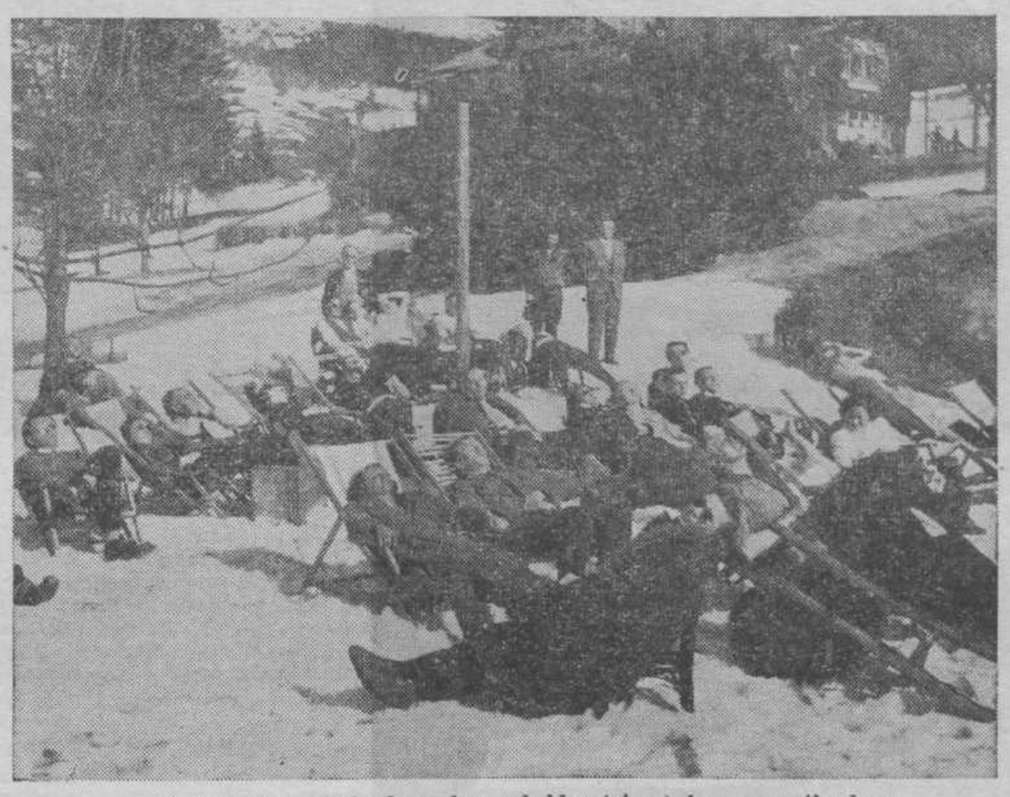

Zo brengen Tsjechoslowaakse arbeiders(sters) hun vacantie door.

INDRUKWEKKENDE DEMONSTRATIE

OP 1 Mei aanschouwden wij de machtige, indrukwekkende demonstratie van de Praagse werkers. Van 's morgens 8.30 tot 's middags 1.30 uur trokken duizenden en duizenden in dichte, brede rijen onafgebroken voorbij en gaven uiting aan hun vurige wil tot Vrede, aan hun enthousiasme voor de socialistische opbouw en hun verbondenheid met de Tsjechoslowaakse regering en haar minister-president Antonin Zápotocky.

Het „Leve de Vrede", „Leve de Eerste Mei", „Leve de Arbeid" en „Leve de Regering" volgden elkaar in spreekkoren op. De muziekcorpsen, die de mooie Tsjechoslowaakse volksmelodieën spelend, tussen de duizenden meetrokken, droegen er toe bij de 1 Mei, de dag van de arbeid en de broederlijke verbondenheid met de werkers over de gehele wereld, tot een onvergetelijk schouwspel te maken.

Ook de militaire parade van het Volksleger op de 9e Mei, de dag van de Bevrijding door het Sowjet-leger, heeft de oorlogsstokers getoond, dat dit volk haar eigen weg gaat, nl. de weg van Vrede en de bescherming van de socialistische opbouw. Alles in Tsjechoslowakije wijst op de wil de vrede te bewaren. In elke straat, op elk gebouw, op trams- en trolleybussen, op vergaderingen, op bijeenkomsten en in bedrijven, overal vindt men in leuzen de vredesverlangens van de werkers terug. In het parlement is een Wet aangenomen ter beschreming van de Vrede. Oorlog zou voor de Tsjechoslowaakse bevolking betekenen: opnieuw achteruitgang, armoede, vernietiging.

In Tsjechoslowakije betekent Vrede verhoogde productie, verhoogde volkswelvaart.

Ik zou zo door kunnen gaan, maar het is helaas niet mogelijk U alle indrukken, die wij opdeden, hier weer te geven. Daarvoor ontbreekt de ruimte.

Daarom willen wij onze indrukken als volgt samenvatten: Wij zagen Tsjechoslowakije! Wat wij daar zagen, heeft ons tegen elkaar doen zeggen:

Met nog meer kracht zullen wij voor verbetering van ons bestaan strijden, totdat ook bij ons de arbeiders niet langer het spook van crisis en werkloosheid, van de armoede behoeven te vrezen, totdat ook bij ons een menswaardig bestaan voor a l l e n verzekerd is!

Arnhem. **BERTUS VAN DEN BERG.**

(Wegens ruimtegebrek bleef dit artikel enige nummers overstaan. — Red.)

VAN HEINDE en VERRE

FRANKRIJK

Op 17 Sept. heeft het technisch personeel van de Franse Radio en Televisie gestaakt, ondanks het dwangbevel om aan het werk te blijven.

Op een algemene vergadering, waaraan de leden der verschillende vakorganisaties hebben deelgenomen werd besloten:

1) geen rekening te houden met de „dwangbevelen" die de autoriteiten de technici individueel hebben toegezonden; 2) deze bevelen te verzamelen door middel van de verantwoordelijken voor de centrales; 3) de verschillende besturen mandaat te verlenen om deze bevelen terug te zenden naar de minister die verantwoordelijk is voor de Radio en Televisie; 4) de besturen hebben mandaat gekregen om in het geval, dat sancties zouden worden toegepast op één of meerdere leden, onmiddellijk de onbeperkte staking te proclameren.

ZWITSERLAND

Begin Augustus hebben de arbeiders van de aluminium-gieterijen (AIAG) te Chippis, de „hel van Chippis" genoemd, 3 dagen gestaakt voor de eisen: vaststelling van het minimumloon op 500 Zw. franc per maand, op de wijze van een uurloon van 2.25 fr. inplaats van 2.10 fr. plus 0.25 fr. gemiddelde collectieve premie.

De arbeiders hebben door hun staking een eerste succes behaald, de directie heeft nl. zijn rancune-maatregelen ingetrokken en de onderhandelingen over de eisen moeten hervatten.

FINLAND

De bouwarbeiders in Finland hebben kortgeleden een herziening van de CAO afgedwongen. In Uleaaborg zijn bv. alle 700 bouwarbeiders in staking gegaan, ondanks het feit, dat zij door de werkgevers voor een week zijn uitgesloten, omdat de werkgevers weigerden rekening met hun eisen te houden. De eisen die zij stelden waren: herziening van de tarieven, verhoging van het uurloon, 5 stakingsdagen betaald.

Na nog een week van staken waren de werkgevers gedwongen hervatting van de onderhandelingen te verzoeken. Door de grote eenheid van actie der arbeiders waren zij gedwongen toe te geven aan: weder tewerkstelling van alle arbeiders; onmiddellijke uitbetaling van drie dagen loon voor de week van „uitsluiting", verhoging van het minimum-uurloon tot 120 en 135 Finse Mark, hetgeen neerkomt op een verhoging van 24 en 25 Mark per maand.

AMERIKA

In de Verenigde Staten veranderen grote uitgestrektheden van eens vruchtbaar bouwland weer in dorre steppen, door de roofbouw op de grond, gevolg van kapitalitissch bezit aan grond.

W.-DUITSLAND

Op de velden van de West-Duitse groentekwekers, verrot de groente, doordat door de oorlogspolitiek van Adenauer de koopkracht van de werkende bevolking van maand tot maand lager wordt.

TSJECHOSLOWAKIJE

In het begin van het volgend jaar zal begonnen worden met de bouw van een nieuw groot waterkracht-station in de buurt van de industriestad Ostrava. De nieuwe dam wordt gebouwd in het gebied van de rivier Stonavka om het daar vaak voorkomende hoge water op te vangen en daardoor het overstromingsgevaar voor het mijndistrict van Karvina op te heffen.

USSR

In Kirgizië zijn de werkzaamheden begonnen aan het 100 kilometer lange Oostelijk deel van het grote bevloeiingskanaal, dat van water zal worden voorzien door de rivier Tschu. Het kanaal zal de kunstmatige bevloeiing mogelijk maken van 36.000 hectare dorre grond.

Oost-West-handel

De jaarbeurs te Leipzig (DDR) is door meer dan 613.000 mensen bezocht. Hiervan kwamen 15.000 uit West-Duitsland en 7.000 uit andere landen. Er is voor een bedrag van bijna 400 millioen dollar verhandeld.

?? VRAGEN en MENINGEN !!

Nog steeds:

DURE GROENTEN!

GERUIME tijd geleden is in „Werkend Nederland" een discussie gevoerd over de oorzaken van de duurte, in het bijzonder die van groenten.

Deze discussie zou ook nu nog gevoerd kunnen worden, want de groenteprijzen zijn ook nu nog schrikbarend hoog.

Ik moest dezer dagen voor een *halve* rode kool (ongeveer 2 pond) niet minder dan 48 cent neerleggen. Dat betekent dus, dat voor een rode kool bijna een gulden moet worden betaald.

Met de andere groente is het van hetzelfde laken een pak. Het enige dat nog enigszins te betalen is, is andijvie. Maar men kan zijn gezin toch niet iedere dag andijvie voorzetten. Ook peulvruchten zijn zeer duur.

De stijging van de prijzen van tal van andere levensbenodigdheden gaat eveneens steeds door.

Daarom acht ik de EVC-eis tot verdere loonsverhoging en de instelling van een prijsstop of contrôle aan de bron juist.

Amsterdam. Mevr. A. W.—R.

„Dom en gemeen"

„DOM en gemeen" schreef „Het Vrije Volk", naar aanleiding van een in „De Telegraaf" verschenen tekening, waarmee de V-V-redactie het niet eens was.

Die betiteling zal wel kloppen, omdat „dom en gemeen" identiek is aan de sensatiepers.

Maar wat dunkt u van het volgende, dat in „Het Vrije Volk" stond te lezen?

„Russisch componist krijgt „vredes"-prijs".

Sjostakowitsj, de beroemde en veelbesproken Russische componist, heeft de Internationale Vredesprijs van het (communistische) Wereldvakverbond gekregen. De prijs is hem in de Octoberhal der Vakverenigingen te Moskou uitgereikt".

En nu wij:

Er bestaat geen Internationale Vredesprijs van het Wereldvakverbond. Kennelijk is het V.V.-bericht bedoeld om het afgezaagde verhaaltje van de „horigheid" van het WVV aan „Moskou" weer eens op te vijzelen. Dit omdat er internationaal stemmen opgaan voor toenadering van WVV en IVVV.

Hoe men een dergelijke berichtgeving moet noemen? Juist, het staat in de aanhef! G. S.

HET NVV CONGRESSEERT!

Over de lonen? Nee, over „Europese integratie"!

OP Vrijdag en Zaterdag 1 en 2 October werd door het NVV te Utrecht een congres gehouden. Neen lezer, niet over de noodzaak van directe uitbetaling van de 6 procent aan alle arbeiders. Ook niet over de grote acties en stakingen van de laatste tijd, die aantoonden dat de arbeiders het met de huidige koers van de topleiders van het NVV niet eens zijn.

Neen, daarvan trekken deze topfiguren zich niet veel aan.

Het congres ging dan ook over..... „Europese integratie", als u weet wat daarmee wordt bedoeld.

Het gaat erom, na de mislukking van de EDG, de herbewapening van de nazi's, in West-Duitsland desondanks door te zetten en daartoe dient dan die „Europese" integratie, die in het gunstigste geval beperkt zou blijven tot blokvorming van enkele West-Europese staten, die in het Amerikaanse gareel lopen, een blokvorming die gericht zou zijn tegen de andere staten van Europa, die hun nationale zelfstandigheid niet aan Amerika willen verkwanselen.

IN De Vakbeweging van 21 September, in welk blad men vergeefs iets over de jongste stakingen zal zoeken, zegt drs. Roemers, dat er moed voor nodig is om na het verwerpen van de EDG dit congres te houden.

Het was te wensen, dat de NVV-leiders evenveel moed konden opbrengen als het erom gaat stelling te nemen tegen Romme en zijn ondernemers, die, zoals uit het mandement blijkt, het NVV in een hoek willen drukken. Het was te wensen, dat Roemers c.s. de moed opbrachten om achter de wil hunner leden te staan, als dezen in strijd gaan; dat men de moed kon opbrengen het voorstel van de NVV-afdeling Beverwijk, om een algemene staking van 24 uur af te kondigen, over te nemen.

Het verhaaltje van Roemers over de „Russische beer, die op de loer ligt", waarmee hij zijn congres poogt te motiveren, is al lang door de feiten weerlegd. Wat op de loer ligt is het door de Amerikanen weer in het zadel gezette nazi-crapuul van Adenauer. Ten behoeve van hén werd het NVV-congres gehouden.

De NVV-arbeiders zullen het „Europese" congres van hun vakbeweging met lede ogen en met verontwaardiging hebben gadegeslagen. A. W. te Amsterdam.

PASPOORTEN worden wél geweigerd, minister!

IN een vorig nummer gewaagde ik van het feit, dat ik na drie maanden tevoren te hebben aangevraagd, nog steeds geen paspoort, dat ik voor de uitoefening van mijn beroep als zeeman nodig heb, had ontvangen en dat ik mij deswege tot de minister heb gewend.

Thans ontving ik van de Commissaris van de Koningin in Noord-Brabant bericht, dat op mijn aanvrage om een Nederlands paspoort *afwijzend is beschikt.*

Dit is dus in regelrechte tegenspraak met de bewering van de minister, dat paspoorten niet worden geweigerd.

In tegenstelling met die bewering kan hier niet anders dan van discriminatie sprake zijn. Hieruit blijkt dat Romme en de BVD meer en meer de dienst gaan uitmaken.

Het wordt de hoogste tijd de bevolking tegen dit Nederlandse McCarthy-isme te mobiliseren.

(Inderdaad! Red.)

J. B. TE PUTTE (NB)

Discussie over Handvest Vakverenigingsrechten

VRIJHEID VAN SPREKEN VOOR BUITENLANDSE GEDELEGEERDEN

IN ons vorig nummer stelden we het door het WVV samengestelde ontwerp-Handvest voor Vakverenigingsrechten, dat op een spoedig te Warschau te houden internationale conferentie zal worden voorgelegd, ter discussie.

Van een onzer districtspropagandisten ontvingen we onderstaand voorstel tot aanvulling van het ontwerp-Handvest:

„Onder punt 5 wordt gesproken over uitwisseling van delegaties, internationale vakverenigingsactiviteiten en het beleggen van internationale vakverenigingsconferenties.

In dit punt wordt echter niets gezegd over de vrijheid van spreken op vakverenigingsbijeenkomsten (zowel openbare als conferenties) voor vakverenigingsvertegenwoordigers of arbeiders uit andere landen dan die, waar de eerstgenoemde bijeenkomsten plaats vinden.

Het is immers reeds vele malen in verscheidene landen voorgekomen (ook in ons land) dat vertegenwoordigers van andere landen, of in het geheel niet werden toegelaten, of wél werden toegelaten, maar dan het woord niet mochten voeren.

Wij hebben over het Handvest een discussie gevoerd en kwamen tot de conclusie, dat het goed zou zijn ook bovenstaand als een verlangd recht in het Handvest te doen opnemen.

Den Haag. A. M.

Duur bedrijfspensioenfonds

IK las in „Staatspensioen", het blad van de Bond voor Staatspensionnering, het volgende:

NIET GOEDKOOP

„Uit het jaarverslag van het Bedrijfspensioenfonds voor de kleine Metaalnijverheid over 1952, knippen we enkele cijfers, die we onze lezers niet willen onthouden, temeer daar zo vaak cijfers worden genoemd omtrent de kosten aan salarissen en provisie, enz.

„Toelichtingen op de rekening van lasten en baten" staat op blz. 11 van dit verslag en dan lezen we:
Algemene administratiekosten en uitkeringskosten:

Salarissen directie en personeel	ƒ 234.050,21
Sociale lasten	ƒ 65.649,45
Reis- en verblijfkosten	ƒ 18.324,54
Huisvestingskosten	ƒ 18.324,54
Kantoorkosten	ƒ 81.894,08
Drukkosten pensioenzegels	ƒ 3.890,—
Provisiezegels	ƒ 31.865,30
Diverse kosten	ƒ 35.511,30
Totaal	ƒ 507.171,09
Uitkeringen weduwen 141 pens.	ƒ 59.893,28
Uitkering wezen 52 pens.	ƒ 8.740,83
Uitkeringen 65-jarigen 396 pens.	ƒ 170.519,75
Verreodegvrnpo nddhee Vervroegde pensioenen 7 pens.	ƒ 1.027,02
Totaal	ƒ 240.180,88

Commentaar laten we aan de lezers over, maar goedkoop is het o.i. toch niet."

Inderdaad! Er blijkt uit, dat voor salarissen, administratiekosten, enz. méér dan het dubbele is uitgegeven dan aan pensioenen! Wellicht staat het er met andere bedrijfspensioenfondsen niet veel anders voor. K. G. te Utrecht.

CBS verklaart stakingen „taboe"

HET Centraal Bureau voor de Statistiek, dat zich bij de arbeiders reeds zo'n grote „populariteit" heeft verworven door zijn fantastische berekeningen van de kosten van het levensonderhoud, heeft er nog een schepje opgegooid.

Het heeft namelijk medegedeeld, dat het geen publicatie meer zal laten verschijnen van werkstakingen en uitsluitingen. Dit wegens ‚de geringe omvang" van stakingen.

„Statistisch" bestaan er dus geen stakingen meer!

Is het te verwonderen, dat Meyer de Vries in „De Vakbeweging" (NVV) eveneens zijn kop in het zand steekt en juicht, dat uit deze CBS-mededeling blijkt, dat „de geleide loonpolitiek zegenrijk heeft gewerkt"?

Om de arbeiders toch vooral te suggereren dat staken niets uithaalt, haalt Meyer de Vries uit de CBS-cijfers enele voorbeelden. En ziet, dan blijkt dat er toch stakingen waren. Maar dat was maar ‚pet", zegt Meyer.

„Van de 16 „erkende" stakingen eindigden er maar 2 ten gunste van de werknemers. In 4 gevallen kwam men tot een schikking, in één geval was de uitslag onbeslist en 9 maal werd de staing verloren.

„Wilde" stakingen waren 40. Hierbij werd in.. 2 gevallen gewonnen, 17 maal werd een schikking bereikt en .... 20 maal werd er verloren!"

En op deze statistische, voor ieder zichtbare, onwaarheden grondt Meyer de Vries dan zijn bovenvermelde conclusie.

Intussen weten de arbeiders beter. De duizenden die de strijd voerden en loonsverhoging bevochten, lachen om dit CBS-gedoe en de daarop door NVV-bestuurders gebouwde drog-conclusies.

Geheel Nederland is er van overtuigd, dat de 6 pCt geen gevolg was van de „zegenrijke werking van de geleide loonpolitiek", maar van de acties en stakingen der arbeiders en in het bijzonder ook van de grote eenheid, die hierin werd gedemonstreerd en in de practijk gebracht. Ik ben er trots op, als NVV-lid hieraan te hebben meegedaan.

En dat is het juist, wat lieden als Meyer de Vries met alle middelen pogen te ontkennen en tegen te gaan.

De werking van de geleide loonpolitiek was alleen voor de grote ondernemers en voor het opschroeven van de oorlogsuitgaven zegenrijk.

De arbeiders bracht deze politiek slechts nadeel.

Een NVV-er die staakte, én won!

TRAP ER NIET IN!

De waarheid over het „vluchtelingen-probleem"

TOEN in 1933 Hitler in Duitsland zijn fascistische staatsgreep uitvoerde en de grenzenloze terreur tegen de toenmalige Duitse vakbeweging en zijn functionarissen, benevens tegen alle anti-fascisten inzette, namen duizenden vervolgden de wijk naar het buitenland. Ook naar Nederland. Zij verwachtten hier, op grond van de toen ook ijverig gepropageerde begrippen van humanisme en „gastvrijheid", asyl te vinden.

Hoe bitter werden zij teleurgesteld. Velen werden opgepakt en onmiddellijk aan Hitler teruggestuurd, hetgeen voor hen een afgrijselijke marteldood betekende. Anderen werden gedwongen tot een illegaal bestaan en wéér anderen werden in gevangenissen en kampen, zoals het fort Nichtevecht, opgesloten, totdat... de nazi-legers hier binnenvielen. Toen werden ze aan de SD „overgedragen" en ieder kent hun lot...

WIJ herinneren ons niet, dat in die tijd „vluchtelingencomité's" werden opgericht, dat door de Vakcentralen aan de arbeiders werd gevraagd „een uur loon" voor de vluchtelingen van de nazi-barbarij af te staan en dat de ondernemers daar een even groot bedrag bij zouden doen.

Toen in 1936 Franco in Spanje de burgeroorlog tegen de wettige Spaanse volksfrontregering ontketende en dank zij de interventie van Hitler-Duitsland en Mussolini-Italië, en dank zij de *non*-interventie van de toenmalige regeringen van Engeland, Frankrijk en... Nederland, de macht in handen kreeg, vluchtten tienduizenden voor de Franco-terreur over de Spaans—Franse grens. Zij werden in kampen in Zuid-Frankrijk ondergebracht en leden daar een onmenselijk bestaan.

Over „vluchtelingencomité's" en uurlonen werd echter ook toen niet gerept. Het enige wat de Nederlandse regering deed, was de Nederlanders, die aan de zijde van de wettige en democratisch gekozen Spaanse regering tegen de Franco-bandieten hadden gestreden, tot... statenlozen verklaren...

Misbruik van solidariteit

IN deze dagen vertoont de wereld een ander beeld. Weliswaar zijn er opnieuw „vluchtelingen", maar ditmaal zijn de rollen omgedraaid. Thans is in de landen, waar het werkende volk de macht in handen nam, de grond te heet geworden onder de voeten van hen die het volk onderdrukten en hun helpers. Te heet ook onder de voeten van landverraders en collaborateurs.

En ziet, nu komt plotseling alles wat zich met *die* „vluchtelingen" verwant voelt, in het geweer: ondernemers, regeringsambtenaren, persmuskieten, radiosprekers en... zekere vakbondsbestuurders, welke laatsten het wagen hier het in de strijd der werkers geheiligde woord „solidariteit" te misbruiken.

Nu is er opeens een „zéér goed voorbereide" campagne op touw gezet, waarin regeringsinstanties, dagbladpers, radio en de voormalige Unieleiding nauw samenwerken, teneinde het Nederlandse werkende volk te bewegen een uur loon af te staan ten bate van „de vluchtelingen en ontheemden in de wereld."

De Nederlandse ondernemers zouden bereid zijn het bedrag, dat de werknemers geven, te verdubbelen, wordt tevens verteld.

De „vluchtelingen"

DE nuchter denkende arbeider zal zich direct afvragen, waaraan dit royale gebaar van de ondernemers — die als het op verhogen van de lonen aankomt, in het geheel niet royaal zijn — te danken is. En hij behoeft niet lang in het ongewisse te blijven.

De „vluchtelingen en ontheemden" zijn allen mensen, die de „verschrikkingen achter het ijzeren gordijn" ontvlucht zijn. Dit is de verkorte inhoud van de uitvoerige reportages over de kampen waarin deze mensen verblijven, en men kan tevens lezen en horen dat de regeringen zich aan deze mensen niets gelegen laten liggen.

Indien men verder nuchter deze „groot opgezette en goed voorbereide campagne", zoals het in de pers wordt genoemd, onderzoekt, dan blijkt dat het de „managers" van deze campagne *niet* in de eerste plaats gaat om materiële en financiële hulp te verlenen aan die vluchtelingen, maar dat deze campagne doorvlochten is met en als hoofddoel heeft: stemming maken tegen de volkeren van de Sowjet-Unie, China en de volksdemocratische landen.

En het is zeker, dat bepaalde kringen in de wereld daaraan behoefte hebben! Meer en meer spreken brede lagen van de bevolking zich uit voor de Vrede en verlangen zij betere handelsbetrekkingen met de S.U., China en Oost-Europa, wensen zij de sport- en culturele uitwisseling tussen de volkeren te verruimen.

Het verlangen naar en de strijd voor de vrede heeft belangrijke resultaten geboekt. Gevaarlijke oorlogshaarden zijn gedoofd en een nieuwe oorlogshaard (de EDG) kreeg onlangs de genadeklap.

Dit zit de Amerikaanse oorlogsmaniakken niet lekker. De wapenfabrikanten willen verdienen en daarom wensen zij geen vermindering, maar toeneming van de spanningen in de wereld!

Dit is de achtergrond van de „hulpcampagne".

De oorlogsdrijvers van het soort Dulles en McCarthy boeken te weinig succes. Om hun doel te bereiken, wordt daarom een listiger vorm gekozen.

Men gaat nu de snaren van het sentiment bespelen.

Uitvoerig wordt „op ontroerende wijze" de nood en ellende van kindertjes in de vluchtelingenkampen beschreven en daarin worden listig de „verschrikkelijke toestanden achter het ijzeren gordijn" verwerkt.

Het resultaat dient dan te zijn dat de arbeider verzucht: „Wat een ellende hebben die mensen en wat een vreselijke toestanden bestaan er achter dat ijzeren gordijn."

Zo'n actie moet dan twee vliegen in één klap slaan!

1e. De arbeider tot de gedachte brengen dat hij zelf het zo slecht nog niet heeft en dus hem van de loonstrijd afhouden.

2e. De arbeiders de opvoering van de bewapening als noodzakelijk afweermiddel tegen „de barbaren uit het Oosten" aan te praten.

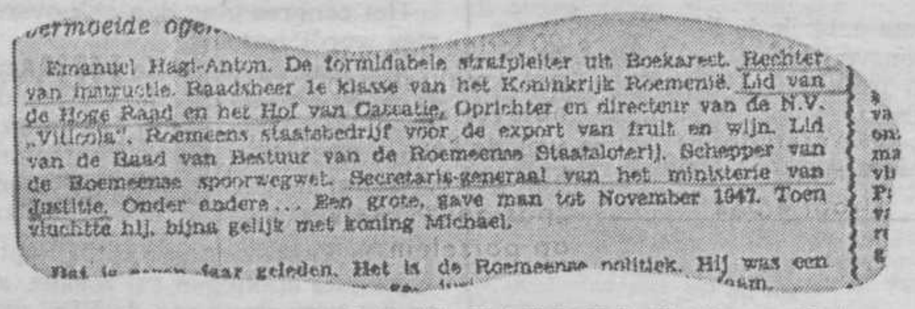

Emanuel Hagi-Anton. De formidabele strafpleiter uit Boekarest. Rechter van instructie. Raadsheer 1e klasse van het Koninkrijk Roemenië. Lid van de Hoge Raad en het Hof van Cassatie. Oprichter en directeur van de N.V. „Vitiola", Roemeens staatsbedrijf voor de export van fruit en wijn. Lid van de Raad van Bestuur van de Roemeense Staatsloterij. Schepper van de Roemeense spoorwegwet. Secretaris-generaal van het ministerie van Justitie. Onder andere... Een grote, gave man tot November 1947. Toen vluchtte hij, bijna gelijk met koning Michael.

Nat te ... jaar geleden. Het is de Roemeense politiek. Hij was een ... man.

„Signalement" van een „vluchteling" in Het Vrije Volk: Rechter van Instructie! Hoeveel Roemeense arbeidersleiders en boeren zullen onder zijn leiding gemarteld en opgehangen zijn? Secretaris-Generaal van het Ministerie van Justitie! Leest „De Barrevoeters" en U weet genoeg...

En om deze actie tot een succes te maken, is de directeur met zijn ploeg wel zo „vriendelijk en menslievend" in een fabriekscomité zitting te nemen en de inzameling bij de arbeiders aan te bevelen. Om alles vlot te laten verlopen, zal hij wel een uur loon laten inhouden en hij of zij die hiertegen bezwaar heeft, kan dit kenbaar maken...

Want je wordt natuurlijk niet gedwongen in de „Vrije Wereld"! Wel neen!

Het spreekt vanzelf, dat deze methoden door de arbeiders scherp teruggewezen zullen dienen te worden.

Tegen de vrede gericht

WAT zijn dat voor mensen die het „IJzeren gordijn" ontvlucht zijn?

Laten wij eens lezen wat een speciale verslaggever van Het Vrije Volk in een reportage over zulk een figuur o.a. schrijft:

„... Hij werd geboren in Pskov. Zijn vader was er officier in dienst van de Tsaar. Na de revolutie moesten zij vluchten, via Wladiwostok naar Shanghai, in 1922... — Ze wisten dat zijn vader gevochten had aan de zijde der Witten. Dat was — volgens de communisten — aan de verkeerde kant..."

Deze verslaggever heeft kennelijk een andere mening over de „goede en verkeerde kant" dan het overgrote deel der arbeidende bevolking.

De goede kant was volgens hem, vechten voor het behoud en in stand houden van de met alle middelen onderdrukkende, heersende klasse met de tsarenkliek aan het hoofd.

De revolutionnaire ontwikkeling is niet bij de Sowjet-Unie stil blijven staan. De tweede wereldoorlog deed vele andere volkeren het juk van de uitbuiting en onderdrukking van zich afschudden. En ook toen waren er „vluchtelingen" die overhaast uit het land vertrokken. Zij hadden er dezelfde reden voor als indertijd de Tsarenkliek. En wie herinnert zich niet de „dolle Dinsdag" in ons land, toen de landverraders en collaborateurs de benen namen?

Ongetwijfeld zijn er ook mensen onder wat men nu „vluchtelingen" noemt, die zich in paniek lieten brengen en rustig in hun land hadden kunnen blijven. Velen van hen zijn, bitter ontgoocheld over de beloften uit de „vrije wereld", naar hun land teruggekeerd en hen wordt geen haar op het hoofd gekrenkt. En deze weg staat nóg open voor alle misleiden.

Waardoor er eigenlijk geen „vluchtelingenprobleem" bestaat! Overblijven uiteindelijk slechts die lieden, welke een slecht geweten hebben en die zich laten gebruiken als provocateurs tegen hun eigen land en volk.

Men denke slechts aan hetgeen een verslaggever van een groot Rotterdams dagblad als zijn indruk weergaf van de Juni-brandstichtings-provocatie in Oost-Berlijn. Hij vertelde dat de „leiders der opstandelingen" uit de Westelijke zone kwamen en hem herinnerden aan de SS-ers die wij in Nederland hadden leren kennen en die ook op dezelfde wijze optraden. Die provocateurs haalt men uit de „vluchtelingen"-kampen!

* * *

MOETEN de Nederlandse arbeiders daarvoor hun zuur verdiende geld offeren? Het is al erg genoeg dat de „vrije wereld" dergelijke lieden bescherming biedt!

Solidariteit? Natuurlijk! Maar dan werkelijke solidariteit voor een goede zaak! Voor de strijd voor lotsverbetering en voor de Vrede.

Wedden, dat de ondernemers voor *die* solidariteit geen cent en de leiders der z.g. „ontbonden" Unie geen goed woord over hebben? J. G.

Professorale exportbijdrage

DE Stichting voor de culturele samenwerking tussen Nederland, Indonesië, Suriname en de Nederlandse Antillen, kortweg „Sticusa", gaat de achtergronden van de „Westelijke beschaving" onthullen voor de volkeren van het Oosten, die er natuurlijk reikhalzend naar uitzien.

Dit geschiedt in de vorm van een serie kleine boekjes, getiteld: Facetten der West-Europese cultuur. Naast dr Delfgauw, die de Surinamers haarfijn uitlegt, waarom zij aan filosofie moeten doen en Pierre Dubois, die de lezers van romans in Deli of op Borneo enkele overwegingen aan de hand doet, komen we hierbij prof. De Gaay Fortman tegen, die voor de bewoners van bovengenoemde landen nu eens uit de doeken doet, hoe het met ontstaan, opbouw en werk van „de" vakbeweging in „het Westen" er bij staat.

Hij levert daarbij de bewonderenswaardige prestatie in 40 bladzijden zoveel drogredenen, onjuistheden en onbewezen beweringen-te berde te brengen, dat men ongeveer vierhonderd pagina's nodig zou hebben, om alles te weerleggen.

We signaleren slechts enkele van zijn waardevolle „gedachten", die de moeite van export door de „Sticusa" alleszins lonen. Het zou voor de Nederlandse koloniale kapitalisten in Indonesië bijvoorbeeld een ongelooflijke boffer betekenen, als de Indonesische vakbeweging zo onozel zou zijn om de door onze professor aangeprezen „samenwerking" van werknemer en werkgever in Stichting van de Arbeid- en PBO-organen tot richtsnoer voor haar vakbewegingspolitiek te nemen. Ook op het gebied van de staking verkondigt De Gaay Fortman vele „nuttige" opvattingen. Het voordeel hiervan is ook, dat zij zo eenvoudig zijn. Hij zegt gewoon wat „mag" en wat „niet mag". Politieke-, solidariteits- en algemene stakingen vindt hij eenvoudig niet goed. En daarmee moeten die lui in de West het maar doen.

BIJ zijn bespreking van het werk van de vakbeweging valt op, dat hij de gegroeide ondemocratische practijk van de bestuurders der „erkende" vakcentralen zo ongeveer als normatief voor de broeders in het Oosten stelt.

DE VAKBEWEGING IN 40 BLADZIJDEN

Over de Eenheidsvakcentrale maakt onze prof. niet veel woorden vuil. Trouwens, ook de Franse, Italiaanse en Luxemburgse vakcentralen van gelijke aard passen niet in het „West-Europese facet". De fusie van NVV en EVC ging niet door, omdat de EVC zich „als een communistische mantelorganisatie ontpopte", zo lezen wij. Afgezien van het feit, dat wij altijd gedacht hadden, dat een mantel diende om iets te bedekken en niet om iets bloot te leggen, moeten wij onze Hooggeleerde facettenschrijver toch even attent maken op wat hij op pagina 41 schreef over de oorzaak van de scheuring in het WVV. „De breuk kwam in 1948, toen West-Europa eensgezind besloot de Marshallhulp te aanvaarden", zo zegt hij daar. Eensgezind is een beetje sterk uitgedrukt, maar dat het door de vakbondsleiders aanvaarden van en meedoen met de Amerikaanse oorlogspolitiek de oorzaak van scheuring en verdeeldheid in de arbeidersbeweging is geweest is een waarheid, voor de erkenning waarvan we prof. De Gaay Fortman oprecht dankbaar zijn. Zou dit ook niet een tikkeltje met het afspringen van de fusie te maken gehad hebben, professor?

ONZE schrijver ziet „vrijheid van organisatie als een grondrecht voor de arbeider". Wie hierna een betoog voor erkenning van de EVC, voor beëindiging van de discriminatie ten aanzien van haar leden zou verwachten, kent onze vrijheidsheld toch maar weinig. Hij verdedigt met bovenstaande theorie namelijk het bestaansrecht van confessionele vakorganisaties, nadat hij eerst een merkwaardige verklaring over het ontstaan daarvan ten beste gegeven heeft. Op het eerste gezicht is dat vreemd, want de situatie is toch juist deze, dat het mandement juist het bestaansrecht van *niet*-confessionele vakbewegingen aantast. Waarom dit misplaatste pleidooi dan? We zullen ons wel niet ver vergissen, als we menen, dat deze theorie óók voor export is bestemd. Hoe verscheurder en verdeelder de vakbeweging in Oost en West, des te veiliger zijn de kapitaalsbelangen.

Mogen we de „Sticusa" condoleren met deze jongste bijdrage voor de samenwerking met Oost en West?

W. St.

MAAND VAN VERSTERKING DER CULTURELE BETREKKINGEN MET DE SOWJET-UNIE

Programma van de Vereniging „NU"

DE vereniging „Nederland—USSR" verzoekt ons te melden, dat (evenals voorgaande jaren) in de maand October een aantal manifestaties zal plaats vinden ter versterking van de culturele betrekkingen tussen Nederland en de Sowjet-Unie.
De opening van deze maand zal te Amsterdam plaats vinden in de Stadsschouwburg met het toneelstuk „De drie zusters" van Tsjechow, gespeeld door „De Nederlandse Comedie".

Op 10 October volgt een filmochtend in het City-theater. Vertoond wordt de nieuwe Sowjet-kleurenfilm „Het leven tegemoet", voorafgegaan door een prachtig bijprogramma. Vervolgens wordt op 17 October een Tsjechow-avond gegeven in de Kleine Zaal van het Concertgebouw met de bekende voordrachtkunstenaar Max Croiset.

De maand sluit af op 31 October met een groots Volksconcert, te geven door het Nederlandse Symphonie Orkest onder leiding van Kees Hartvelt en met medewerking van de Sowjet-musici Bezrodny en Malinin. Gespeeld zullen worden werken van dr P. van Anrooy, het tweede pianoconcert van Rachmaninow en het vioolconcert van Tsjaikowsky.

Toegangsbewijzen zijn verkrijgbaar aan de bekende adressen, alsmede bij: Alsbach en Doyer, Kalverstraat 176; Nieuwe Muziekhandel, Leidsestraat 50; Broekmans en Van Poppel, Van Baerlestraat 92; Boekhandel „Aurora", Dapperstraat 90; Stadionboekhandel, Herculesstraat 134; Keizersgracht 324 en Honthorststraat 16.